

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 347 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Συντριβή του ΠΑΣΟΚ στις εκλογές **ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΠΑΝΤΟΥ**

Φάκελος
Αποτελέσματα
Δημοτικών
Εκλογών

σελ. 8-9

Προϋπολογισμός
Προς την
χρεωκοπία

σελ. 4

Βρετανία
Έκρηξη των
αγώνων

σελ. 13

Ιδεολογία
Έλεγχος στις τιμές-
Αυξήσεις στους
μισθούς

σελ. 14

Δολοφονία Γρηγορόπουλου: Καταδίκη Κορκονέα-Σαραλιώτη

Στις 11/10 εκδόθηκε η ετυμηγορία του Μικτού Ορκωτού Δικαστηρίου Άμφισσας για τους ειδικούς φρουρούς Επ. Κορκονέα και Β. Σαραλιώτη. Η ποινή ήταν ισόβια κάθειρξη και επιπλέον 15 μήνες για οπλοχρησία για τον Επ. Κορκονέα, για ανθρωποκτονία με άμεσο δόλο με ψήφους 4-3. Ποινή δεκαετούς κάθειρξης επιβλήθηκε στον Β. Σαραλιώτη, για απλή συνέργεια στη δολοφονία. Το δικαστήριο δεν αναγνώρισε κανένα ελαφρυντικό στους δύο αστυνομικούς.

Στην απόφαση έπαιξε ρόλο η στάση της οικογένειας και η πολιτική αγωγή, που αντιτάχθηκαν στις μεθοδεύσεις κατά τη διάρκεια της δίκης και σε όλη την εκστρατεία κατασκευοφάντησης της μνήμης του Αλέξανδρου που είχε στηθεί επιστρατεύοντας αξιωματικούς της αστυνομίας και ψευδομάρτυρες για την συγκάλυψη της υπόθεσης.

Αρκούσαν όμως η στάση της οικογένειας και των δικηγόρων γι αυτήν την απόφαση; Σίγουρα όχι. Στη συγκεκριμένη περίπτωση η αστική δικαιοσύνη κλή-

θηκε να δικάσει δύο παιδιά της (δύο αστυνομικούς), αλλά τα βρήκε σκούρα. Σημείο-κλειδί ήταν η νεολαϊστική εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, που κινητοποίησε ευρύτερα κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας. Επιπλέον στη συγκυρία μια πρωτόδικη καταδίκη των ενόχων εξυπηρετεί την κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ:α) Για να φορτώσει τη δολοφονία στην περίοδο διακυβέρνησης της ΝΔ, β) για να τονώσει την αξιοπιστία θεσμών, πολιτικών, δικαστικών και αστυνομικών αρχών που έχουν πληγεί σημαντικά, γ) για να αποτρέψει μια νέα εξέγερση εναντίον της «χούντας» κυβέρνησης-τρίοκας.

Ωστόσο δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι και στο παρελθόν ανάλογες υποθέσεις έχουν ανατραπεί στο εφετείο και στον Άρειο Πάγο και δολοφόνοι κυκλοφορούν ανάμεσά μας (Μελίστας, Καλαμπόκας, «Περίανδρος» κ.α.). Ας συνυπολογίσουμε αμέτρητες περιπτώσεις αστυνομικών που έχουν δολοφονήσει, βασανίσει, χτυπήσει αγωνιστές, εργαζόμενους, νέους, μετανάστες σε αστυνομι-

κά τμήματα, φυλακές, δρόμους και δεν έχουν τιμωρηθεί ποτέ. Είναι σχεδόν βέβαιο πως στο Εφετείο θα γίνει προσπάθεια ο δολοφόνος αστυνομικός και ο συνεργός του να πέσουν «στα μαλακά».

Πέρα από την καταδίκη Κορκονέα-Σαραλιώτη (ως φυσικών αυτουργών) πρέπει να αναζητήσουμε και τους ηθικούς αυτουργούς. Η δολοφονία Γρηγορόπουλου είναι απόρροια της πολιτικής ενός συστήματος στο οποίο οι κατακτήσεις και τα δικαιώματα της νεολαίας και των εργαζομένων πρέπει να πετσοκοπούν, ακόμα και αν πολλοί πεθαίνουν από πείνα, από έλλειψη ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης ή από το όπλο ενός αστυνομικού. Το χέρι του Κορκονέα όπλισε το ίδιο το σύστημα και οι πολιτικές δυνάμεις που το στηρίζουν και που τώρα έχουν επιβάλλει μια κυβέρνηση κατοχής στην χώρα για να εξασφαλιστεί η αποπληρωμή των χρεών στους ιμπεριαλιστές και τους έλληνες επιχειρηματίες. Αυτό το σύστημα πρέπει να ανατραπεί πριν μας γυρίσει στον Μεσαίωνα.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδύκτων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

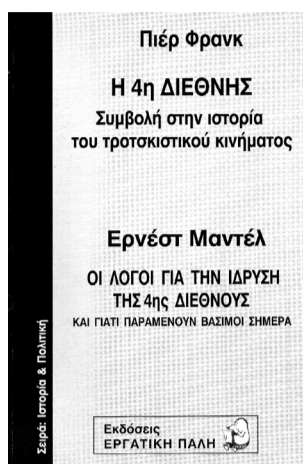
Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα να απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίβαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Η 4η Διεθνής: Συμβολή στην ιστορία του τροτσκιστικού κινήματος

Συγγραφέας: Πιέρ Φρανκ

Οι λόγοι για την ίδρυση της 4ης Διεθνούς και γιατί παραμένουν βásiμοι σήμερα

Συγγραφέας: Ερνέστ Μαντέλ

Χρ. έκδοσης: Ιούνιος 2003

Αρ. σελίδων: 224

Τιμή: 8 ευρώ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

Το βιβλίο *Η 4η Διεθνής, Συμβολή στην ιστορία του τροτσκιστικού κινήματος*, του Πιέρ Φρανκ είχε εκδοθεί από την 'Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη' πριν από πολλά χρόνια. Έχει εξαντληθεί, επίσης, εδώ και πολλά χρόνια, αφήνοντας ένα μεγάλο κενό, ιδιαίτερα για τους νέους αγωνιστές που θέλουν να γνωρίσουν βασικά σημεία της ιστορίας του τροτσκιστικού κινήματος. Η επανέκδοσή του από τις 'Εκδόσεις Εργατική Πάλη' έρχεται να καλύψει, αυτό το κενό, ενώ με την προσθήκη στην ίδια έκδοση του κείμενου του Ερνέστ Μαντέλ, *Οι λόγοι για την ίδρυση της 4ης Διεθνούς και γιατί παραμένουν βásiμοι σήμερα*, συμπληρώνεται χρονικά η ιστορία του τροτσκιστικού κινήματος. Ωστόσο, αυτή η προσθήκη αποσκοπεί κυρίως στην εξήγηση των πολιτικών και ιδεολογικών λόγων που οδήγησαν στην ίδρυση της 4ης Διεθνούς και εξηγούν τον αναγκατάστατο ρόλο της στο παγκόσμιο κίνημα.

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος

Θεσσαλονίκη

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ηδη από τον Μάιο, ο Σαρκοζί είχε σημάνει φουλ αντεργατική επίθεση, ανακοινώνοντας την αντιασφαλιστική «μεταρρύθμιση» με αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης από τα 60 στα 62 χρόνια για μειωμένη και από τα 65 στα 67 για πλήρη σύνταξη.

Η τακτική του, πέρα από την καταστολή, ήταν η γκεμπελικού τύπου προπαγάνδα ότι για το ασφαλιστικό φταίει το δημογραφικό πρόβλημα. Παράλληλα προχώρησε σε κινήσεις αντιπερισπασμού, τσιρίζοντας ότι επίκειται επίθεση της Αλ Κάιντα και απελαύνοντας τους Ρομά. Όμως το 71% των Γάλλων διαφωνούσε σταθερά με το νομοσχέδιο, το συντηρητικό κομμάτι της κοινωνίας δεν κινητοποιήθηκε, ενώ η δραστηριότητα του κινήματος δεν σταμάτησε.

Η προδοτική στάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας

Οι εργαζόμενοι ξεσηκώθηκαν όχι μόνο ενάντια στο αντιασφαλιστικό νομοσχέδιο, που καταλάβαιναν ότι ήταν απλώς η αρχή, αλλά και γιατί είναι οργανωμένοι από τη διαρκή χειροτέρευση του βιοτικού επιπέδου.

Στα μεγάλα συνδικάτα, η πίεση της βάσης ήταν πολύ ισχυρή. Η γραφειοκρατία, έχοντας τα τελευταία χρόνια συναινέσει σε όλες τις αντεργατικές αλλαγές, φοβήθηκε πως μια άρνησή της για κινητοποιήσεις θα οδηγούσε σε αύξηση της επιρροής των ριζοσπαστικών και επαναστατικών οργανώσεων. Για να μην περάσει η ηγεσία του αγώνα σε «ανεξέλεγκτες» μορφές αυτοοργάνωσης, δημιούργησε μια κοινή συντονιστική επιτροπή των συνδικαλιστικών συνομοσπονδιών. [Στη Γαλλία κάθε κόμμα έχει τη δική του συνομοσπονδία, με πιο ισχυρή την CGT του ΚΚ και ακολουθεί η CFDT του Σοσιαλιστικού Κόμματος.]

Η επιτροπή έβαλε ένα μακρόχρονο και αρκετά τακτικό πρόγραμμα κινητοποιήσεων. Από τον Ιούνιο και με αποκορύφωμα τον Οκτώβριο, έγιναν επτά πανεθνικές απεργίες με μεγάλη συμμετοχή. Η ίδια όμως ηγεσία πριόνιζε τις βά-

σεις και τις προϋποθέσεις νίκης του κινήματος.

Η ηγεσία του ΣΚ και οι συνδικαλιστές του έθεταν εξ αρχής μόνο το αίτημα του διαλόγου αντί της απόσυρσης του νομοσχεδίου. Στη Βουλή, το ΣΚ δεν ψήφισε μεν την αύξηση του ορίου ηλικίας για μειωμένη σύνταξη, ψήφισε όμως την αύξηση για την πλήρη, ενώ υποστήριξε ταυτόχρονα την αύξηση των χρόνων εργασίας για πλήρη σύνταξη!

Οι συνδικαλιστές του ΚΚ μιλούσαν για απόσυρση του νομοσχεδίου, αφήνοντας όμως ανοιχτό παράθυρο σε διάλογο για τροποποιήσεις. Αρνήθηκαν να κλιμακώσουν τον αγώνα, επικαλούμενοι τον «αιώνιο κίνδυνο» να σπάσει η «ενότητα», δηλαδή η συμμαχία τους με τους άλλους γραφειοκράτες, ειδικά του ΣΚ.

Οι συνδικαλιστές του Αριστερού Μετώπου πρότειναν... δημοψήφισμα!

Άλλες εργατικές συνομοσπονδίες (SUD, FO), το Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα, το ΡΟΙ (μετωπικό σχήμα-κόμμα των λαμπερτιστών, μια από τις τάξεις του τροτσκισμού), μιλούσαν για άμεση και ολοκληρωτική απόσυρση του νόμου. Τον τόνο όμως έδιναν οι δύο μεγάλες συνομοσπονδίες. Πρακτικά η γραμμή ήταν: παλεύουμε για την τροποποίηση του νόμου μέσω του διαλόγου με τον Σαρκοζί!

Οι γραφειοκράτες διέδιδαν πως δεν είναι αναγκαίο να απεργούν όλοι οι εργαζόμενοι, αλλά μόνο όσοι επηρεάζουν άμεσα την παραγωγή! Απομόνωναν τους πιο αγωνιστικούς κλάδους, που είχαν ξε-

κινήσει απεργίες διαρκείας, καταλήψεις και αποκλεισμούς. Γι' αυτό η συμμετοχή στις απεργίες δεν ήταν «εντυπωσιακή» σε σύγκριση με τον τεράστιο αριθμό των διαδηλωτών (μέχρι και 4 εκατομμύρια στις διαδηλώσεις του Οκτωβρίου).

Το τελειωτικό χτύπημα ήταν η άρνησή τους να κηρύξουν απεργία διαρκείας. Παρόλο που σημαντικοί κλάδοι (δουλοκτήρια, συγκοινωνίες στο Παρίσι, λιμενεργάτες στη Μασσαλία, καθαριστές στη Λυών, σιδηρόδρομοι) ξεκίνησαν μόνο τους απεργίες διαρκείας (που ειδικά στα δουλοκτήρια δημιουργούσε ένα τεράστιο οικονομικό πρόβλημα). Παρόλο που το 61%(!) στις δημοσκοπήσεις συμφωνούσε με την Γενική Απεργία Διαρκείας, Παρόλο που η μαζικότητα των διαδηλώσεων ήταν εντυπωσιακή και μετά την ψήφιση του νομοσχεδίου στις 12 Οκτωβρίου, ενώ στον αγώνα μπήκαν μαθητές και νεολαία με καταλήψεις και διαδηλώσεις. Η γραφειοκρατία αρνήθηκε να χρησιμοποιήσει αυτό το όπλο, που θα οδηγούσε σε ήττα του Σαρκοζί και του νέου σχεδίου σκληρής επίθεσης της ΕΕ.

Αντιθέτα, οδήγησαν το κίνημα στην εκτόνωση. Με την ψήφιση του νομοσχεδίου, έκλεισαν κάθε συζήτηση για νέες απεργίες και έβαλαν μια τελευταία κινητοποίηση στις 7 Νοεμβρίου, ημέρα Σάββατο!

Οι συγκεκριμένες πολιτικές δυνάμεις έκαναν αυτό που ήταν αναμενόμενο. Έδειξαν «αγωνιστική διάθεση» για ν' αναλάβουν την ηγεσία του αγώνα και να «τραβήξουν» κάτω από την ομπρέ-

λα τους τις ριζοσπαστικές δυνάμεις. Και έκαναν καθετί για να αποδυναμώσουν το κίνημα πολιτικά και οργανωτικά, οδηγώντας σ' ένα «αξιοπρεπές» κλείσιμο. Ο στόχος τους δεν ήταν να αποσυρθεί ο νόμος και να νικήσουν τον Σαρκοζί, αλλά να τον φθείρουν πολιτικά, κερδίζοντας ψήφους για τις προεδρικές εκλογές του 2012. Αυτό επεδίωκαν το ΣΚ, το ΚΚ και το Αριστερό Μέτωπο (με ηγέτη τον Μελανσόν).

Ερωτηματικά προκαλεί η στάση του NAK, που μέλη του συμμετέχουν στην CFDT και στα «συνδικάτα βάσης» SUD. Η προσπάθεια του για ένα ενωτικό απεργιακό μέτωπο ήταν σωστή. Αυτό όμως σημαίνει κατεύθυνση για ανυποχώρητο αγώνα (όπως έγινε πριν τέσσερα χρόνια ενάντια στο «συμβόλαιο πρώτης απασχόλησης»). Και όχι υποταγή στην γραφειοκρατία, μη ανάδειξη μιας επαναστατικής πολιτικής (δηλαδή μιας άλλης πρότασης προς το εργατικό κίνημα, που να οδηγεί στη νίκη) στο όνομα της «ενότητας». Πολύ περισσότερο που ο βασικός πυλώνας αυτού του «μετώπου», το ΣΚ, ουσιαστικά ψήφισε το νόμο στη Βουλή! Αυτή η τακτική είναι λανθασμένη και εντέλει προδοτική, είναι ένα Λαϊκό Μέτωπο με την όψη ενός Ενιαίου Μετώπου. Και απλώς προετοιμάζει το έδαφος για την δημιουργία ενός παναριστερού ψηφοδελτίου για τις προεδρικές εκλογές του 2012 (NAK, ΚΚΓ, Μελανσόν).

Μονόδρομος για το εργατικό κίνημα στη Γαλλία και παντού είναι η καθαρή γραμμή για ανυποχώρητους αγώνες, ως την ανατροπή των αντεργατικών νόμων, η αυτοοργάνωση των εργαζομένων, η ενότητα όλων στην δράση, η συμμαχία με τη νεολαία. Ένα τέτοιο Ενιαίο Μέτωπο δεν έχει καμία σχέση με την υποταγή -στο όνομα της «ενότητας»- στους μηχανισμούς των γραφειοκρατών και ρεφορμιστών, αλλά αντίθετα πρέπει να τους καταπολεμά ανειρήνευτα. Μόνο έτσι οι εργατικές και επαναστατικές οργανώσεις θα διατηρήσουν την πολιτική τους ανεξαρτησία, ώστε να διαμορφώσουν και όρους νίκης των αγώνων.

«Μαθήματα» από τη Γαλλία

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Περισσότεροι από 59 εκατομμύρια Αμερικανοί δεν είχαν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη μέσα στο 2010, πολλοί από αυτούς μάλιστα έπασχαν από χρόνια νοσήματα που έχρηζαν ιατρικής παρακολούθησης και θεραπείας. Αυτό διαπιστώνει έκθεση των Αμερικανικών Κέντρων Ελέγχου και Πρόληψης Λοιμώξεων (CDC). Μήνες μετά την ψήφιση της μεταρρύθμισης στον τομέα της υγείας, που έγινε αιχμή του δόρατος για τη νίκη των Ρεπουμπλικανών στις ενδιάμεσες εκλογές, αποκαλύπτεται ότι 22% των ατόμων ηλικίας 18-64 δεν έχουν κοινωνική ασφάλιση και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Πρόκειται για όλους αυτούς που είτε δεν μπορούσαν να πληρώσουν ιδιωτική ασφάλιση ή έχασαν τη δουλειά τους που τους την εξασφάλιζε. Τα πράγματα θα γίνουν ακόμη χειρότερα, δεδομένου ότι οι Ρεπουμπλικανοί, που έχουν πια τον έλεγχο στη Βουλή των Αντιπροσώπων, θα μπλοκάρουν τα κονδύλια προς τον τομέα της υγείας.

Οι ΗΠΑ παρασέρνονται στη δίνη ενός μεγάλου κύματος κατασχέσεων σπιτιών, που βαφτίστηκε foreclosure-gate, με θύματα πάνω από δέκα εκατομμύρια Αμερικανούς και δυσοσμία τραπεζικών παρανομιών και κυβερνητικής συγκάλυψης. Ήδη δυόμισι εκατομμύρια Αμερικανοί έχουν χάσει τα σπίτια τους, ενάμισι εκατομμύριο θα τα χάσουν πριν λήξει το 2010, ενώ άλλα επτά εκατομμύρια δεν πληρώνουν ή καθυστερούν τις δόσεις των δανείων τους και μπαίνουν στις λίστες των κατασχέσεων. Έτσι δημιουργήθηκε ένα κίνημα δικαστικών προσβολών των κατασχέσεων, που κωδικοποιήθηκε ως κίνημα «show me the note» («δείξε μου το ένταλμα»), και αρχικά οδήγησε στην ακύρωση πολλών κατασχέσεων και το πάγωμα νέων. Όμως σήμερα η μία μετά την άλλη οι τράπεζες -με την στήριξη και της κυβέρνησης Ομπάμα- αναγγέλλουν ότι τερματίζεται το μορατόριουμ και ξεκινούν οι κατασχέσεις, διότι έλεγξαν τα χαρτιά κι είναι εντάξει.

Σταθερά ανοδικά κινείται η ανεργία στη χώρα μας φθάνοντας στο 12,2% τον περασμένο Αύγουστο με 160.402 άτομα να έχουν περάσει το κατώφλι της μέσα σε ένα χρόνο. Από το 12% του περασμένου Ιουλίου τον Αύγουστο αυξήθηκε στο 12,2% και από τους 607.035 ανέργους φθάσαμε στους 613.108, δηλαδή 1% περισσότεροι ή 6.073 άτομα προστέθηκαν στον κατάλογο των ανέργων μέσα σ' ένα μήνα. Μέσα σε ένα χρόνο, από τον Αύγουστο του 2009 μέχρι τον Αύγουστο του τρέχοντος έτους, οι άνεργοι είχαν αυξηθεί κατά 35,4% ή 160.402 άτομα. Σχεδόν 608 άτομα περνούν το κατώφλι της ανεργίας κάθε εργάσιμη ημέρα του τελευταίου χρόνου. Περισσότερο πλήττονται οι μικρότερες ηλικίες: 30,8% άνεργοι σε ηλικίες μέχρι 24 ετών, 16,4% 25-34 ετών, 10,2% 35-44 ετών, 8,9% 45-54 ετών, 5,6% 55-64 ετών και 2,1% 65-74 ετών.

Προσχέδιο προϋπολογισμού 2011

Προς την χρεωκοπία

Η κίνηση του Γ. Παπανδρέου να θέσει ζήτημα πρόωρων εκλογών δεν ήταν απλώς ένας προεκλογικός εκβιασμός αλλά και ομολογία ότι η περιβόητη «επιχείρηση σωτηρίας της χώρας» πάει κατά διαόλου - ή με άλλα λόγια ότι η πολιτική του Μνημονίου δεν μας γλιτώνει ούτε από την κρίση ούτε από την χρεωκοπία. Το αδιέξοδο της κυβέρνησης έχει τρεις διαστάσεις:

α) Η αναθεώρηση του ελλείμματος για το 2009 (που θα ανακοινωθεί από την Eurostat στις 15/11, αμέσως μετά το τέλος του β' γύρου των δημοτικών και περιφερειακών εκλογών) θα το ανεβάσει από το 13,1% στο 15,5% περίπου του ΑΕΠ. Αυτό σημαίνει ότι το έλλειμμα του 2009 θα είναι αυξημένο κατά 6 δις (γύρω στα 37 δις αντί για 31).

β) Τα δημόσια έσοδα για το 2010 υπολογίζονταν με βάση τις επιταγές του Μνημονίου στα 55,1 δις, αλλά τώρα πια -και με βάση τις αισιόδοξες προβλέψεις του Παπακωνσταντίνου- θα φθάσουν στα 52,7 δις. Δηλαδή θα υπάρξει υστέρηση 2,4 δις. Από την άλλη, οι **δαπάνες** θα είναι αυξημένες κατά 0,8 δις σε σχέση με τις επιταγές του Μνημονίου - κι αυτό χωρίς να υπολογίσουμε την άτυπη στάση πληρωμών του δημοσίου απέναντι σε οφειλότες, η οποία μπορεί να συγκρατεί προσωρινά τις δαπάνες αλλά κάποια στιγμή αυτά τα ποσά πρέπει να πληρωθούν. Έτσι λοιπόν, ο προϋπολογισμός του 2010 θα πέσει έξω κατά 3,2 δις με βάση τις μέχρι τώρα προβλέψεις του υπουργείου Οικονομικών, ενώ με βάση τις προβλέψεις φιλοκυβερνητικών αναλυτών θα πέσει έξω τουλάχιστον κατά 4 δις.

γ) Η μείωση του ΑΕΠ για το 2011 προβλεπόταν στο Μνημόνιο να είναι της τάξης του 2,5%, αλλά σε πρόσφατες δηλώσεις του ο Παπακωνσταντίνου προβλέπει ότι θα είναι τελικά γύρω στο 3%. Στην πραγματικότητα θα είναι πολύ μεγαλύτερη, αν υπολογίσει κανείς ότι με τα μέτρα λιτότητας να εφαρμόζονται από τα μέσα του 2010 και μετά, η μείωση το 2010 είναι τελικά «μόνο» 4%, ενώ το 2011 προβλέπονται με βάση το Μνημόνιο όχι μόνο τα μέτρα του 2010 αλλά και επιπρόσθετα. Επιπλέον, η πολυπόθητη ανάκαμψη της ΕΕ για το 2011, πέρα από επισφαλής, φαίνεται ότι θα είναι αναϊμική, γύρω στο 1,6% σύμφωνα με τις αισιόδοξες προβλέψεις.

Έτσι, με βάση το Μνημόνιο, το έλλειμμα του προϋπολογισμού προβλεπόταν να πέσει από τα 32,7 δις το 2009 στα 18,5 δις το 2010 (μείωση κατά 14,2 δις). Αλλά με βάση τα παραπάνω, το έλλειμμα τελικά θα πέσει σε μόνο 26,8 δις. Όμως, για το 2011 επιβάλλεται από το Μνημόνιο να πέσει στα 17 δις. Αυτό σημαίνει ότι μέσα στο 2011 η κυβέρνηση θα πρέπει να το μειώσει κατά 9,8 δις. Για να έχουμε ένα μέτρο σύγκρισης, το 2011 τα μέτρα του Μνημονίου προβλέπονται σε 9,5 δις (τόσο αυτά του 2010

όσο και τα επιπρόσθετα του 2011). **Με άλλα λόγια, η κυβέρνηση μετά τις 15 Νοεμβρίου θα πρέπει να ανακοινώσει για το 2011 ένα ακόμα μνημόνιο, πέρα απ' αυτό που ήδη υπάρχει.** Η άλλη λύση είναι να κηρύξει πτώχευση ή όπως εύσχημα λέγεται τελευταία «αναδιάρθρωση του χρέους». Φυσικά, η πρωτοβουλία για μια τέτοια κίνηση δεν θα ανήκει στην ίδια αλλά στα αφεντικά της Τρόικας και των ιμπεριαλιστών («ελεγχόμενη χρεωκοπία»).

Έτσι, το προσχέδιο του προϋπολογισμού του 2011 που έδωσε η κυβέρνηση στην δημοσιότητα θα αποδειχθεί για άλλη μια φορά ένα κουρελόχαρτο. Το μέγεθος της μείωσης μισθών και κοινωνικών δαπανών (παιδεία, υγεία, ασφάλιση κα.) που προβλέπεται στο προσχέδιο είναι εικονικό. Στην πραγματικότητα θα υπάρξουν καθολικές μειώσεις μισθών-συντάξεων, μαζικές απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων, εκτόξευση της φορολογίας, ιδιωτικοποιήσεις όλων των δημόσιων επιχειρήσεων και κατεδάφιση του λεγόμενου κοινωνικού κράτους.

Το προσχέδιο προβλέπει:

- **Αύξηση άμεσων φόρων φυσικών προσώπων από 10,2 το 2010 σε 10,9 δις το 2011 (+6,6%).**
- **Αύξηση ΦΠΑ από 17,5 σε 19,3 δις (+10,2%).**
- **Αύξηση φόρων κατανάλωσης από 12,3 σε 13,7 δις (+7,6%).**
- **Μείωση δαπανών για μισθούς από 11,6 σε 11,3 δις (-2,3%).**
- **Μείωση δαπανών για νοσοκομεία από 3,2 σε 3,1 δις (-1,1%).**
- **Μείωση δαπανών για ασφάλιση, περίθαλψη και κοινωνική προστασία από 15 σε 14,8 δις (-1,7%).**
- **Μείωση των λειτουργικών δαπανών από 8,7 σε 8,2 δις (-5,5%).**

Ταυτόχρονα, το επίσημο χρέος προβλέπεται να αυξηθεί από τα 333 δις για το 2010 (χρέος της κεντρικής κυβέρνησης) στα 349,6 δις, ενώ το τμήμα του χρέους που γίνεται ληξιπρόθεσμο το 2011 θα εκτοξευτεί στα 31 δις (από περίπου 5 δις που ήταν φέτος). Οι τόκοι για το 2011 προβλέπεται να αυξηθούν στα 15,8 δις από 13,2 δις το 2010.

Πολύ σύντομα λοιπόν η κυβέρνηση Παπανδρέου θα πρέπει να παραδεχτεί ότι η «επιχείρηση σωτηρίας της χώρας» είναι ανέφικτη, ότι οι «θυσίες του ελληνικού λαού» δεν έπιασαν τόπο, ότι η πολιτική αυτή όχι μόνο μας βυθίζει στην κόλαση χωρίς να υπάρχει καμία ελπίδα, αλλά μας φέρνει και πιο κοντά στην χρεωκοπία. Και τότε οι μέρες της θα είναι μετρημένες.

H.X.

επίκαιρα...

Πολιτικό Άσυλο Τώρα στους Ιρανούς πρόσφυγες

Από τις αρχές του Σεπτεμβρίου η Επιτροπή Ιρανών Πολιτικών προσφύγων στην Ελλάδα διεξάγει έναν σκληρό και παραδειγματικό αγώνα διεκδικώντας από την ελληνική κυβέρνηση την χορήγηση πολιτικού ασύλου. Περίπου 50 άνθρωποι βρίσκονται παραπάνω από 2 μήνες στα Προπύλαια, αντιμετωπίζοντας την χυδαιότητα και την βία κράτους και παρακράτους χωρίς να το βάζουν ούτε στιγμή κάτω. Από τις 14 Οκτώβρη 35 από αυτούς άρχισαν απεργία πείνας και οι 6 από τους απεργούς έραψαν με βελόνα και κλωστή τα στόματα τους σε ένδειξη διαμαρτυρίας ενάντια στην πλήρη αδιαφορία της ελληνικής κυβέρνησης να τους αναγνωρίσει ως πολιτικούς πρόσφυγες. Ενώ το δικαίωμα αυτό θεωρείται αυτονόητο σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες και η Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ τους το έχει αναγνωρίσει η ελληνική κυβέρνηση αρνείται να το κάνει ακόμα και σε ανθρώπους που έχουν νωπά τα σημάδια των βασανισμών στα σώματά τους. Το ράψιμο των στομάτων είναι μία πρακτική των πολιτικών κρατουμένων στο Ιράν απέναντι στα βασανιστήρια για να δείξουν στους βασανιστές τους ότι δεν θα μιλήσουν και δεν θα καταδώσουν τους συναγωνιστές τους. Μετά από 26 ημέρες με ραμμένο το στόμα ένας από τους απεργούς πείνας ο AHMAD MORADI ανάγκαστηκε να πάει στο νοσοκομείο λόγω σοβαρής λοίμωξης στο στόμα. Απτόητος μετά την αφαίρεση των ραμμάτων και την γιατρική επέμβαση συνεχίζει την απεργία πείνας.

Στο δρόμο οι 700 εργαζόμενοι της «ALDI»

Η αλυσίδα σούπερ-μάρκετ "ALDI" προχωράει στην απόλυση 700 εργαζομένων στην προσπάθεια της έως το τέλος του χρόνου να αποχωρήσει πλήρως από την Ελλάδα και ήδη έχει προχωρήσει σε διαπραγματεύσεις με υποψήφιους αγοραστές, για την αγορά του δικτύου των 38 καταστημάτων σούπερ μάρκετ και τις αποθήκες της εταιρείας (THESSALONIKI LOGISTICS A.E). Οι 2 επιτροπές εργαζομένων που έχουν δημιουργηθεί στην ΑΛΝΤΙ ΕΛΛΑΣ ΕΕ και τη THESSALONIKI LOGISTICS A.E για να διασφαλίσουν τις θέσεις εργασίας τους, αναφέρουν ότι στις διαπραγματεύσεις της εταιρείας με υποψήφιους αγοραστές, η διοίκηση της εταιρείας δεν διαπραγματεύεται τη διατήρηση του υφιστάμενου προσωπικού από τους νέους αγοραστές.

Μέσα στο πρώτο δεκάμηνο του 2010 ο κύκλος εργασιών της αλυσίδας ανέρχεται σε περίπου 90 εκ. ευρώ, με προοπτική στο σύνολο του έτους να υπερβεί τα 100 - 105 εκ ευρώ, ενώ οι επενδύσεις της στην Ελλάδα υπολογίζονται σε τουλάχιστον 600 εκ. ευρώ, εκ των οποίων άνω των 420 εκ. ευρώ σε ακίνητα.

Κατάληψη στο Κέντρο Υποδοχής Προσφύγων Λαυρίου

Οι 270 πρόσφυγες -εκ των οποίων 53 παιδιά- που στοιβάζονται στο Κέντρο Υποδοχής Προσφύγων στο Λαύριο προχώρησαν σε κατάληψη του κτιρίου διαμαρτυρόμενοι ενάντια στις άθλιες συνθήκες διαβίωσης τους. Ταυτόχρονα στο πλευρό τους έχουν και τους 30 Έλληνες εργαζόμενους του Κέντρου Υποδοχής που είναι απλήρωτοι πάνω από ένα μήνα. Οι κτιριακές εγκαταστάσεις είναι άθλιες. Οι άνθρωποι στοιβάζονται σε κτίριο το οποίο έχει κριθεί ακατάλληλο από την Νομαρχία Ανατολικής Αττικής, και η σωματική τους ακεραιότητα απειλείται επί καθημερινής βάσεως από σοβάδες που πέφτουν, ετοιμόρροπους τοίχους, κλπ. Στα παραπάνω έρχεται να προστεθεί η άρνηση τους Υπουργείου Υγείας να υπογράψει την οικονομική σύμβαση για το 2010 με αποτέλεσμα οι πρόσφυγες να έχουν βυθιστεί στην βρώμα και στην πείνα. Καμιά αγωγή δε χορηγείται σε ασθενείς με χρόνιες παθήσεις και όλες οι ασθένειες αντιμετωπίζονται από γιατρού του Κέντρου με...ασπιρίνη! Ταυτόχρονα δεν υπάρχουν χρήματα ούτε για την μεταφορά των ασθενών με σοβαρά περιστατικά στο νοσοκομείο. Τα κύρια αιτήματα τους είναι: Να αναγνωριστούν επιτέλους ως πολιτικοί πρόσφυγες, να τους χορηγείται φαγητό και να μην γίνονται περικοπές στην σίτιση, να λυθούν τα προβλήματα περίθαλψης των ασθενών και να τους παρέχονται κάθε μήνα τα είδη υγιεινής και καθαριότητας.

Σύνοδος ΕΕ: Νέο σφαιγείο για τους εργαζόμενους

Η ατζέντα της συνόδου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ), που πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλλες στις 28 και 29 Οκτώβρη, καθορίστηκε από τις βασικές επιδιώξεις του γερμανικού ιμπεριαλισμού: 1) την επιβολή δυσβάσταχτων προστίμων για τις χώρες που δεν επιτυγχάνουν τους στόχους του συμφώνου σταθερότητας για το έλλειμμα και το χρέος, 2) την επέκταση του μηχανισμού στήριξης ΕΕ-ΔΝΤ και μετά το 2013 οπότε λήγει, παράλληλα όμως με την κατοχύρωση της διαδικασίας «ελεγχόμενης χρεοκοπίας» για χώρες όπως η Ελλάδα, 3) την αφαίρεση του δικαιώματος ψήφου στα όργανα της ΕΕ για τις «δημοσιονομικά απειθαρχες» χώρες.

Τα δύο πρώτα πέρασαν άνετα στις τελικές αποφάσεις της συνόδου και ο μοναδικός συμβιβασμός που δέχτηκαν οι Γερμανοί αφορά μια εξαμήνη περίοδο προειδοποίησης του «απειθαρχου» κράτους πριν την επιβολή προστίμων. Η τελική όμως απόφαση για αυτά θα λαμβάνεται από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή και θα μπορεί να ακυρωθεί μόνο με ειδική πλειοψηφία χωρών στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο. Το ακριβές ύψος των προστίμων και η οριστική νομική μορφή του μηχανισμού κυρώσεων παραπέμφθηκαν στον αχυράνθρωπο που κατέχει τη θέση του προέδρου της ΕΕ, Χέρμαν φαν Ρομπάι, ο οποίος θα παρουσιάσει το τελικό σχέδιο στη σύνοδο του Δεκέμβρη. Το πιθανότερο είναι ότι το πρόστιμο θα ανέρχεται σε 0,2% του ΑΕΠ ετησίως αν το έλλειμμα ξεπερνά το 3%, ενώ άλλο 0,2%

θα επιβάλλεται σε όσες χώρες έχουν χρέος πάνω από 60% του ΑΕΠ και δεν παίρνουν μέτρα που να εγγυώνται «σημαντική» μείωσή του. Αυτό για την Ελλάδα πρακτικά σημαίνει ότι θα υποχρεώνεται να πληρώνει πρόστιμα της τάξης του 1 δις ευρώ ετησίως, γεγονός που θα καταστήσει δυσβάστακτη την παραμονή της στην ευρωζώνη και στην ίδια την ΕΕ.

Όσον αφορά την «ελεγχόμενη χρεοκοπία», θα σημαίνει πλήρη άσκηση της οικονομικής διακυβέρνησης της χρεοκοπημένης χώρας από το Eurogroup ή το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο (χωρίς καν την ψήφο της), ταυτόχρονα με αναδιαπραγμάτευση και μείωση (haircut) του χρέους της. Αυτά όμως θα συνοδεύονται με κατάσχεση περιουσιακών στοιχείων της χώρας και σκληρότατα μέτρα κατά των εργαζομένων, πολύ χειρότερα από όσα έχουν ληφθεί μέχρι τώρα.

Το μόνο σημείο στο οποίο εκδηλώθηκαν έντονες διαφωνίες ήταν η δυνατότητα αφαίρεσης του δικαιώματος ψήφου για τις «απειθαρχες» χώρες. Ωστόσο, και παρά τις αντιδράσεις όλων σχεδόν των άλλων χωρών εκτός Γαλλίας και Γερμανίας, το θέμα παραμένει ανοιχτό και ανατέθηκε στον φαν Ρομπάι να διαμορφώσει την τελική πρόταση για τη σύνοδο του Δεκέμβρη.

Εξίσου σημαντική είναι η απόφαση για διεύρυνση των κριτηρίων του συμφώνου σταθερότητας, πέρα από τα ποσοτικά που αφορούν το έλλειμμα και το χρέος, σε ποιοτικά στοιχεία σχετικά με την «ανταγωνιστικότητα». Αυτό σημαίνει, όπως τονίζουν ο επίτροπος Όλι Ρεν και ο Γερμανός υπουργός Οικονομικών

Βόλφγκανγκ Σόιμπλε, ότι πρόστιμα θα μπορούν να επιβληθούν και σε κράτη που «δεν ασκούν τις ορθές πολιτικές καταπολέμησης των μακροοικονομικών ασυμμετριών» και «παραβιάζουν τις διαδικασίες του ανταγωνισμού σε τομείς όπως οι τιμές των ακινήτων, οι συντάξεις ή οι μισθοί». Με λίγα λόγια, θα μπει ταφόπλακα σε κάθε έννοια και επίφαση εθνικής κυριαρχίας και δημοκρατίας.

Το μεγαλύτερο όμως αγκάθι για την περαιτέρω πορεία της ΕΕ είναι η πρόταση που προβλέπει ότι στο νέο «μηχανισμό στήριξης», που θα εφαρμοστεί μετά τη λήξη του παρόντος το 2013, θα πρέπει να συνεισφέρουν, εκτός από τα κράτη-μέλη και το ΔΝΤ, και ο ιδιωτικός τομέας, δηλαδή οι διάφορες τράπεζες και επενδυτικοί οίκοι, αφού αυτοί άλλωστε είναι οι πιστωτές των υπερχρεωμένων χωρών. Αυτό σημαίνει ακόμα πιο αυστηρά κριτήρια και μέτρα και είναι λίγο-πολύ αναπόφευκτο, καθώς τα τεράστια ποσά που θα απαιτούνται για τη «διάσωση» των διαφόρων χωρών θα είναι αδύνατο να καλυφθούν και από τα πιο εύρωστα κράτη ή το ΔΝΤ. Ωστόσο, όπως είναι φυσικό, μια τέτοια σκέψη προκαλεί τη λυσσαλέα αντίθεση των «αγορών» και των εκπροσώπων τους και μπορεί να οδηγήσει ακόμα και σε οριστικό κλείσιμο των όποιων διαύλων δανεισμού για τις προβληματικές χώρες. Είναι χαρακτηριστικό ότι το θέμα αυτό προκάλεσε έντονη λογομαχία του Ζαν Κλοντ Τρισέ, προέδρου της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, με τον Σαρκοζί και είναι ίσως το μεγαλύτερο αδιέξοδο που έχει να αντιμετωπίσει ο ευρωπαϊκός καπιταλισμός.

Πα να κατοχυρωθούν θεσμικά όλα τα παραπάνω είναι απαραίτητη η αναθεώρηση της συνθήκης της Λισαβόνας, το αργότερο μέχρι το 2013. Έτσι, ήδη αναζητείται η φόρμουλα ώστε να αποφευχθούν «ενοχλητικά» δημοψηφίσματα, όπου είναι βέβαιο ότι η νέα συνθήκη θα απορριφθεί με ηχηρό τρόπο σε πολλές χώρες.

Τέλος, και όχι λιγότερο σημαντικό, στη σύνοδο αποφασίστηκε η τελική διάλυση των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης. Σύντομα τα όρια ηλικίας θα αυξηθούν στα 67 χρόνια πανευρωπαϊκά και θα προβλέπονται νέες αυξήσεις, ανάλογα με το «προσδόκιμο ζωής», όπως έγινε στη χώρα μας με το αντιασφαλιστικό έκτρωμα Λοβέρδου. Παράλληλα, καθίσταται σαφές ότι από εδώ και στο εξής μόνο οι εισφορές θα είναι καθορισμένες, ενώ για τις όποιες παροχές δεν θα υπάρχει η παραμικρή εγγύηση.

Μέσα σε αυτό το σκηνικό, η θλιβερή φιγούρα του Παπανδρέου είχε το θράσος να ισχυριστεί ότι συνέβαλε αποφασιστικά στο να μην αφαιρεθεί το δικαίωμα ψήφου, ενώ βέβαια κατάπιε αδιαμαρτύρητα όλα τα υπόλοιπα, που ουσιαστικά βάζουν ταφόπλακα στις όποιες ελπίδες του ελληνικού καπιταλισμού να επιβιώσει μέσα στην ευρωζώνη. Μόνο οι μαζικοί, συντονισμένοι και ανυποχώρητοι αγώνες των Ελλήνων και ευρωπαϊών εργαζομένων μπορούν να βάλουν φραγμό σε αυτό τον εφιάλητη διαρκείας που μας ετοιμάζουν.

Η Σύνοδος των G20 στη Σεούλ

Στις 11-12 Νοεμβρίου στη Σεούλ, πρωτεύουσα της Νότιας Κορέας, έγινε η σύνοδος των G20, τους οποίους υποδέχτηκαν «ένθερμα» 40.000 νοτιοκορεάτες διαδηλωτές. Ουσιαστικά συναντήθηκαν οι χώρες του «παλιού G7», οι οποίες είναι και οι πιο χρεωμένες (ΗΠΑ, Μ. Βρετανία, Γαλλία, Γερμανία, Ιαπωνία και ο Καναδάς με μικρότερα χρέη), με τους κατόχους των μεγαλύτερων διεθνών αποθεματικών κεφαλαίων: Ρωσία, Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, Σαουδική Αραβία, Ινδονησία, Ν. Κορέα, Κίνα, Μεξικό, Βραζιλία, Αργεντινή, Τουρκία και Αυστραλία.

Ο τόπος διεξαγωγής της συνόδου και μόνο υποδηλώνει τη μετατόπιση του κέντρου βάρους της παγκόσμιας οικονομίας και την αλλαγή των συσχετισμών υπέρ των λεγόμενων «αναδυόμενων» χωρών.

Όσο κι αν προσπαθούν οι χώρες του «παλιού G7» να συγκρατήσουν την ελεύθερη πτώση των δικών τους οικονομικών, να κρατήσουν ισορροπίες στο νομισματικό πόλεμο που έχει ξεσπάσει και να κερδίσουν έστω μια μικρή ανακωχή, δεν τα καταφέρνουν. Τουλάχιστον με οικονομικά μέσα, κάτι τέτοιο φαντάζει αδύνατο. Η υποβάθμιση των ΗΠΑ εί-

να παραπάνω από εμφανής και το μερίδιό τους στο παγκόσμιο εμπόριο όλο και μικραίνει. Οι παγκόσμιες εξαγωγές βιομηχανικών προϊόντων έφτασαν το 2009 στα 20 δις δολάρια, κατανεμημένες ως εξής: ΕΕ 44,1%, Κίνα 12,9%, ΗΠΑ 9,6%, Ιαπωνία 6,3%.

Το «παράδοξο» είναι πως οι ΗΠΑ έπεσαν θύματα του ίδιου τους του ωμού και σκληρού νεοφιλελευθερισμού. Ο δευτερογενής τομέας (μεταποίηση) έχει μεταφερθεί μαζικά σε άλλες χώρες με χαμηλότερους μισθούς. Τους τελευταίους δύο μήνες, το δολάριο έχει υποτιμηθεί κατά 15% σε σχέση με το ευρώ, κατά 18% σε σχέση με το γιέν - και γενικά σε σχέση με όλα τα νομίσματα των «αναδυόμενων» χωρών με εξαγωγικό προσανατολισμό. Ο δείκτης Dow Jones κινείται σε ιστορικό χαμηλό 11.000 μονάδων και τα ομόλογα δεκαετίας του αμερικανικού θησαυροφυλακίου παρέχουν ένα πολύ χαμηλό επιτόκιο της τάξης του 2,35% ετησίως. Σύμφωνα με προβλέψεις του ΔΝΤ, σε μια δεκαετία οι ΗΠΑ θα έχουν μέση ετήσια ανάπτυξη 2,4% και η Ευρώπη 1,6%, ενώ η Νότιος Ασία και η Α. Αμερική 8% και 6% αντίστοιχα. Εξαιρετικά επισημής πρόβλεψη, με την κρίση να χεμάζει τα ιμπεριαλιστικά κέντρα. Ακόμα κι έτσι όμως, αυτό σημαίνει μια βαρύτητα

του «παλιού G7» στο παγκόσμιο ΑΕΠ ίδια μ' εκείνη του «νέου G7». Η Ευρώπη και η Αμερική θα έχουν υποβαθμιστεί και η δομή της παγκόσμιας εξουσίας δεν θα μπορεί να μείνει η ίδια.

Το πρόβλημα λοιπόν είναι ήδη εδώ, όπως ομολογούν τα ίδια τα αστικά επιτελεία: «Η Ιαπωνία, η Βραζιλία, η Ν. Κορέα, η Ταϊβάν, η Μαλαισία, η Ταϊλάνδη, οι Φιλιππίνες, η Ελβετία, η Μ. Βρετανία έχουν λάβει μέτρα για τη διατήρηση της νομισματικής τους ισοτιμίας έναντι του δολαρίου. Έχουν ήδη αρχίσει να χρησιμοποιούν τα νομίσματα τους ως όπλο», σύμφωνα με τον Στρος-Καν, επικεφαλής του ΔΝΤ. Γι' αυτό και ο φόβος του διφανόμενου «πολέμου νομισμάτων», που θα κατέληγε στον κατακερματισμό της παγκόσμιας αγοράς όπως στη δεκαετία του '30.

Τα μέτρα προστατευτισμού που παίρνουν όλες οι οικονομίες, δείχνουν ότι κάτω από την όξυνση της κρίσης και των ανταγωνισμών, αρχίζουν υποχρεωτικά να διασχίζουν, έστω και διστακτικά, τον ίδιο δρόμο που έφερε όλεθρο στο παγκόσμιο εμπόριο στη Μεγάλη Ύφεση του 1930. Το ΔΝΤ πιέζει την Κίνα να ανατιμήσει το γουάν, κατηγορώντας την ως κύρια υπεύθυνη. Οι ΗΠΑ, παριστάνοντας το «θύμα», ζητούν να παρθούν αποφάσεις για τον καθορισμό συ-

γκεκριμένων ορίων σε ελλείματα ή πλεονάσματα στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών των μεγάλων οικονομιών. Ταυτόχρονα έχουν ήδη αρχίσει να συζητούν προστατευτικά μέτρα ενάντια σε ορισμένες από τις κινέζικες εισαγωγές. Φυσικά αυτό δεν μπορεί να γίνει αποδεκτό από τις ισχυρές εξαγωγικές οικονομίες, (Γερμανία, Κίνα, Ιαπωνία) και έτσι υπήρξε για ακόμα μια φορά ένα πλήρες αδιέξοδο στο ζήτημα των νομισματικών ισοτιμιών, μεταθέτοντας ξανά την «επίλυση» αυτών των προβλημάτων στο μέλλον.

Καμία συμφωνία ή ασταθής ισορροπία δεν μπορεί όμως να συγκρατήσει για πάντα αυτή τη βασική αντίφαση του καπιταλισμού και τις νομισματικές της εκδηλώσεις: η καπιταλιστική αγορά είναι παγκόσμια, τα σύνορα είναι εθνικά. Η διατήρηση της λειτουργίας του δολαρίου ως παγκόσμιου νομίσματος (μ' αυτό πραγματοποιείται το 70% του παγκόσμιου εμπορίου) είναι ασύμβατη με την οικονομική υποβάθμιση των ΗΠΑ. Οι «αναδυόμενες» οικονομίες, για να προστατεύσουν τα συμφέροντά τους, συσσωρεύουν αποθεματικά σε δολάρια, ώστε να παρεμβαίνουν αντισταθμιστικά στον έλεγχο του δολαρίου από το κράτος των ΗΠΑ και να υποστηρίζουν τη δική τους παραγωγή και οικονομία. Αυτή η ανισορροπία μεγαλώνει διαρκώς και μοιάζει με ωρολογιακή βόμβα στην καρδιά της παγκόσμιας οικονομίας, που απειλεί να σκάσει ανά πάσα στιγμή.

Συντριβή της Χούντας ΠΑΣΟΚ - Να απαλλαγούμε από το σύστημα Να ανοίξουμε το δρόμο για το Σοι

Το αποτέλεσμα των εκλογών της 7ης Νοεμβρίου αποτυπώνει ολοκάθαρα τις πολιτικές μετατοπίσεις και αλλαγές: Συντριβή του ΠΑΣΟΚ, κατάρρευση της επιρροής των αστικών κομμάτων, σημαντική ενίσχυση των δυνάμεων συνολικά της αριστεράς, αποδοκιμασία της πολιτικής κατάστασης. Είναι αποτέλεσμα της δομικής κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού, της πολιτικής της χούντας ΠΑΣΟΚ-ΕΕ-ΔΝΤ, των κοινωνικών αλλαγών (φτωχοποίηση της συντριπτικής πλειοψηφίας) και βέβαια των αγώνων της προηγούμενης περιόδου.

Το αποτέλεσμα δείχνει αυτά που εγκυμονούνται στο άμεσο μέλλον, λόγω και των νέων σκληρότατων μέτρων κυβέρνησης-Τρόικας. Οι κοινωνικές και πολιτικές μετατοπίσεις θα επιταχυνθούν και το πολιτικό θερμόμετρο θα φτάσει στα ύψη, σε επίπεδα έκρηξης.

1. Συντριβή του ΠΑΣΟΚ. Κατάρρευση της επιρροής των αστικών κομμάτων

α) Παρά τον πρωτοφανή πολιτικό εκβιασμό του Παπανδρέου, το ΠΑΣΟΚ είναι ο μεγάλος ηττημένος. Έχασε περίπου 10 μονάδες σε σχέση με τις βουλευτικές εκλογές μόλις έναν χρόνο πριν. Βγαίνει από τις εκλογές εξαρθρωμένο, μ' ένα μεγάλο του κομμάτι αποστασιοποιημένο, μέσα στο οποίο υπάρχουν τάσεις προς τ' αριστερά.

β) Η ΝΔ είχε μικρή πτώση από το ιστορικό χαμηλό των βουλευτικών εκλογών. Ο λαός δεν «ξέχασε» την τεράστια ευθύνη της για την σημερινή κατάσταση, ούτε ξεγελάστηκε από τον «αντιμνημονιακό» λόγο της. Η μείωση της διαφοράς με το ΠΑΣΟΚ σε λιγότερο από 2 μονάδες είναι περισσότερο για εσωκομματική κατανάλωση, για συγκράτηση των κεντρόφυγων δυνάμεων στο χώρο της κεντροδεξιάς και δεν δικαιολογούν τις θριαμβολογίες περί «ολική επαναφοράς και αναγέννησης». Σε λίγες μέρες (21/11) η Μπακογιάννη αναγγέλλει το κόμμα της και ο Σαμαράς προσπαθεί να προλάβει και να περιορίσει τις διαρροές προς αυτό.

γ) Ο ΛΑΟΣ έχει μια μείωση κοντά στη μία μονάδα σε σχέση με τις βουλευτικές εκλογές. Για πρώτη φορά παρουσιάζει πτώση στα ποσοστά του. Πλήρωσε όχι μόνο την ασυνάρτητη ακροδεξιά πολιτική του, αλλά και την στήριξη του στο Μνημόνιο και γενικότερα στο ΠΑΣΟΚ. Η υποβόσκουσα εσωτερική κρίση του αναμένεται τώρα να έρθει στην επιφάνεια.

Η θεαματική εμφάνιση της Χρυσής Αυγής στο Δήμο Αθηναίων είναι ένα θλιβερό φαινόμενο, που την ευνοεί να συνεχίσει την φασιστική πολιτική της, εκ-

μεταλλευόμενη την ανέχεια και ανασφάλεια των κατοίκων, ιδιαίτερα του αθηναϊκού κέντρου. Θα ήταν λάθος να εξο-

γκωθεί η σημασία της, όπως πολλές φορές έχει γίνει στο παρελθόν με τέτοιες δυνάμεις.

δ) Συνολικά η επιρροή των αστικών κομμάτων και της αστικής πολιτικής μειώθηκε αισθητά. Ο δικομματισμός υπέστη ένα ισχυρό πλήγμα, με το μικρότερο ποσοστό του στη Μεταπολίτευση. Η κατάσταση τείνει προς την ανοικτή πολιτική κρίση.

2. Σημαντική ενίσχυση της αριστεράς

α) Το ΚΚΕ ενισχύθηκε σημαντικά, φτάνοντας περίπου το 11%, μια αύξηση περίπου 4 μονάδων σε σχέση με τις περασμένες βουλευτικές εκλογές. Αυτή η επιτυχία οφείλεται στην «έξυπνη» πολιτική του γύρω από τα κεντρικά πολιτικά προβλήματα, στην αριστερή ρητορική του και βέβαια στην εκμετάλλευση των αγώνων (με μεγάλη βοήθεια σ' αυτό από τα ΜΜΕ).

Πιθανότατα στο κοντινό μέλλον (ίσως οι δυνάμεις που συγκεντρώνει δεν επαρκούν ακόμα) να θελήσει να υλοποιήσει την προγραμματική θέση για «Λαϊκή Εξουσία». Αυτό θα σήμαινε μια δεξιά στροφή (η ιστορία του βρίθει από τέτοια ζιγκ-ζαγκ), συμμαχώντας με μικροαστικά-μεσαία αστικά κομμάτια, από τον σοσιαλδημοκρατικό ή «πατριωτικό» χώρο (πραγματικά ή βαφτισμένα απ' το ίδιο). Αυτό θα συνοδεύεται από υπονόμευση και διάσπαση των αγώνων, καταστροφή όσων κινήσεων δεν ελέγχει, σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό απ' ότι το κάνει σήμερα, για να μπορέσει να εμφανιστεί πολιτικά αξιόπιστο στα μάτια της αστικής τάξης.

β) Ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, παρά τα τεράστια προβλήματα του, πήρε περίπου 4%, σχεδόν όσο και στις βουλευτικές εκλογές. Τα άλλα δυο σχήματα που προέρχονται απ' αυτόν, η Δημοκρατική Αριστερά και το Μέτωπο Ανατροπής Αλαβάνου-ΚΟΕ κα. (μόνο στην περιφέρεια Αττικής) δεν έκαναν τίποτα το ιδιαίτερο, αλλά δεν τα πήγαν και άσχημα, σε σχέση με τις πραγματικές δυνάμεις τους.

Ωστόσο, το σημαντικότερο για όλες τις δυνάμεις αυτού του χώρου είναι η πολιτική των συμμαχιών που ακολούθησαν, ουσιαστικά επιστροφή (υποτίθεται την είχαν εγκαταλείψει) στις συμμαχίες με το

ΠΑΣΟΚ ή κομμάτια του. Πιο ξεκάθαρα και άμεσα από τη Δ.Α., λίγο διαφοροποιημένα και με κομμάτια προερχόμενα από το ΠΑΣΟΚ (από το «σοσιαλιστικό» χώρο, όπως τα ονόμασε) από τον ΣΥΝ. Απ' αυτή την πολιτική δεν εξαιρούνται οι οργανώσεις ΚΟΕ, ΔΕΑ, Κόκκινο κλπ., που διαφώνησαν με το πρόσωπο του Μητρόπουλου και όχι ουσιαστικά μ' αυτή την πολιτική. Άλλωστε είχαν δεχτεί την προερχόμενη από το ΠΑΣΟΚ Σακοράφα, ανεξάρτητα αν τελικά η υποψηφιότητά της ναυάγησε λόγω άρνησης της ίδιας. Δεν πρόκειται για συγκυριακή τακτική αυτών των οργανώσεων, αλλά για μια νέα πιο δεξιά στρατηγική, όπου στις συμμαχίες με τα ρεφορμιστικά κόμματα προστέθηκαν τώρα και οι συμμαχίες με το «σοσιαλιστικό» χώρο του ΠΑΣΟΚ, πράγμα που αποτελεί ακόμη ένα μεγαλύτερο βήμα στο βούρκο του ρεφορμισμού. Ούτε η επιλογή Αλαβάνου, που αναγκάστηκαν να κάνουν, συνιστά κάτι το ποιοτικά διαφορετικό, πράγμα που φαίνεται και από την χαμηλών τόνων αντιμνημονιακή πολιτική τους.

Όλα αυτά δείχνουν ότι η κρίση στο χώρο του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ θα συνεχιστεί και θα χειροτερεύσει πολύ.

γ) Ο χώρος της άκρας αριστεράς και ειδικά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που πήρε τη μερίδα του λέοντος, συγκέντρωσε πανελλαδικά ποσοστό περίπου 2%, που αντιστοιχεί χονδρικά σε 100.000 ψήφους. Ένα ποσοστό και ένας αριθμός ψήφων που ποτέ άλλοτε δεν είχε πάρει στην ιστορία του και βέβαια από την Μεταπολίτευση και μετά. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να εκλέξει αρκετούς δημοτικούς και περιφερειακούς συμβούλους, περισσότερους από κάθε άλλη φορά.

Ωστόσο ο χώρος αυτός και ιδιαίτερα η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει πάρα πολλά προβλήματα. Σαν κατεχοχόν κεντριστικός χώρος, ανεξάρτητα από την εκλογική του επιτυχία, έχει να δοκιμαστεί σκληρά από την όξυνση της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού (δυνάμεις στο εσωτερικό του δεν την βλέπουν καν ή αμφισβητούν το μέγεθός της) και της ταξικής πάλης. Αλλά και για έναν ακόμη λόγο. Τις τάσεις στο εσωτερικό του, που εκδηλώθηκαν και σ' αυτές

ΝΔ μά τους σιαλισμό

εκλογές, για συμμαχίες με ρεφορμιστικά κόμματα και σχήματα, που ενδεχόμενα εμφάνισαν θεαματικά εκλογικά αποτελέσματα, αλλά που στο πεδίο της ταξικής πάλης μετρούν ελάχιστα έως τίποτα.

ε) Αθροιστικά η αριστερά συγκεντρώνει ένα ποσοστό γύρω στο 20%, πράγμα που αποτελεί το δεύτερο μεγαλύτερο ποσοστό στην ιστορία της μετά το 24,42% του 1958. Αυτό το ποσοστό είναι ένας κόλαφος όχι μόνο για την αντίδραση, που έχει αναγγείλει πολλές φορές το θάνατό της αριστεράς, αλλά και για όλες εκείνες τις απαισιόδοξες φωνές στο εσωτερικό της που δεν βλέπουν την κίνηση των πραγμάτων, τη σημασία των αγώνων κλπ.

Ο δρόμος που υπάρχει μπροστά στο εργατικό κίνημα είναι εξαιρετικά δύσκολος και τραχύς. Το πώς θα διαχειριστεί η αριστερά και κυρίως η άκρα και επαναστατική αριστερά το νέο συσχετισμό δυνάμεων, είναι καθοριστικό για τις εξελίξεις.

3. Αποδοκιμασία της πολιτικής κατάστασης

Αυτό είναι το νόημα μεγάλου μέρους της αποχής, του άκυρου και του λευκού, που συνολικά έφτασαν στο 50%. Η αποχή ήταν ιδιαίτερα μεγάλη στα εργατικά και λαϊκά κέντρα, το άκυρο και το λευκό (περίπου 10%) μάλλον είναι ρεκόρ στην ιστορία των εκλογικών αναμετρήσεων.

Ένα πολύ μεγάλο μέρος της αποχής, του άκυρου και του λευκού είναι μια συνειδητή στάση. Μια στάση καταδίκης, δυσaráσκειας και αηδίας για τις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που οδήγησαν τη χώρα στην οικονομική καταστροφή και στην φτωχοποίηση των εργαζομένων, αλλά ταυτόχρονα και μια αναζήτηση για κάτι ριζοσπαστικά διαφορετικό από την υπάρχουσα πολιτική κατάσταση και τις υπάρχουσες πολιτικές δυνάμεις.

Υπάρχει ακόμη μια ενδιαφέρουσα παράμετρος σ' αυτή την εκλογική στάση. Η συντριπτική πλειοψηφία της αποτελείται από νέους ανθρώπους, δηλαδή το πιο δυναμικό κομμάτι της κοινωνίας και αυτό που κυρίως υφίσταται τα μέτρα της χούντας κυβέρνησης-Τρόικας και θα ζήσει υπό συνθήκες δουλοπάροικου. Και, τουλάχιστον για ένα μέρος, αυτή η εκλογική στάση συνδέεται ή θα συνδεθεί με τους αγώνες, τις κινητοποιήσεις, την ανατροπή αυτή της κατάστασης και την πάλη για την επιβίωσή του με σύγχρονους όρους και όχι μόνο.

4. Η κρίση δεν είναι αναστρέψιμη, ούτε διαχειρίσιμη

Τα απίστευτης σκληρότητας μέτρα που πήρε η χούντα κυβέρνησης-Τρόικας όχι μόνο δεν έβγαλαν την οικονομία από την κρίση αλλά την βύθισαν ακόμη περισσότερο στην ύφεση. Το γ' τρίμηνο του 2010 η ύφεση «έτρεχε» με 4,5% και είναι βέβαιο ότι στο τέλος του χρόνου θα είναι γύρω στο 5% σε ετήσια βάση, δηλαδή πάνω από το 4% που προέβλεπαν κυβέρνηση και Μνημόνιο. Τα νέα σκληρότερα μέτρα που θα παρθούν αμέσως μετά τον β' γύρο των εκλογών, όπως και εκείνα του 2011, θα έχουν τα ίδια και χειρότερα αποτελέσματα. Ο ελληνικός καπιταλισμός είναι χρεοκοπημένος, βρίσκεται σε κωμική κατάσταση και διασωληνωμένος στο μηχανισμό στήριξης ΕΕ-ΔΝΤ. Πολύ σύντομα θα μπει στη φάση της «ελεγχόμενης χρεοκοπίας», δηλαδή της επίσημης αναγγελίας της χρεοκοπίας του.

Όμως η κρίση δεν είναι και διαχειρίσιμη. Η προσπάθεια του ΠΑΣΟΚ να την διαχειριστεί όχι μόνο δεν είχε κανένα αποτέλεσμα, αλλά οδήγησαν την οικονομία σε ακόμη χειρότερη κατάσταση και φυσικά το ίδιο και την πολιτική του στην απαξίωση, την εκλογική κατάρρευση και την εξάρθρωση. Τώρα, υπό πολύ χειρότερους όρους,

όντας μια κυβέρνηση αισχροής και ισχνής μειοψηφίας, καλείται να διαχειριστεί μια οικονομία σε πολύ χειρότερη κατάσταση, πράγμα που σημαίνει ότι θα παίρνει όλο και πιο σκληρά μέτρα σε βάρος των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών κομμάτων και της νεολαίας. Το 2011 δεν είναι ο χειρότερος χρόνος, όπως εσκεμμένα λέγεται για να καλλιεργούν φρούδες ελπίδες στους εργαζόμενους: κάθε χρόνος που έρχεται -αν μείνουν αυτές οι κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις στην εξουσία- θα είναι χειρότερος από τον προηγούμενο.

Το αδυνατισμένο και απαξιωμένο ΠΑΣΟΚ είναι αδύνατο να διαχειριστεί την κρίση. Κάθε τέτοια προσπάθειά του απλά θα εκτινάσσει στα ύψη την κρίση του και την πολιτική κρίση. Ο Παπανδρέου και η κατοχική κυβέρνησή του δεν έχουν κανένα περιθώριο «διορθωτικής» πολιτικής, ελιγμών, πειθούς ή ακόμη εξαπάτησης και εκβιασμών. Σχεδόν ο μόνος δρόμος για να παραμείνουν στη διακυβέρνηση του ελληνικού καπιταλισμού, για να τον σώσουν και να εξυπηρετούν τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα, είναι να στηριχθούν στην ωμή βία των κατασταλτικών μηχανισμών και δευτερευόντως στην «ομάδα των προθύμων» (Καρατζαφερής και άλλα πολιτικά σκουπίδια). Ο Παπανδρέου όχι μόνο δεν σκοπεύει να κάνει εκλογές, αλλά θέλει να τις αποφύγει όσο το δυνατό περισσότερο και σ' αυτό έχει την υποστήριξη όλων των ιμπεριαλιστών: είναι ο «Άνθρωπος τους στην Αθήνα», όπως έγραψε η γερμανική έκδοση των *Φαϊνάνσιαλ Τάιμς*.

Οι συμμαχικές κυβερνήσεις υπάρχουν σαν υπόθεση, αλλά έχουν τεράστιες δυσκολίες στην πραγματοποίησή τους, μιλώντας βέβαια για κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ και όχι για καρικατούρες κυβερνήσεων με πολιτικά σκουπίδια. Η δυσκολία έγκειται, πέρα όλων των άλλων, και στο γεγονός ότι το καθεστώς -όσο στριμωγμένο κι αν είναι- έχει ανάγκη από ασφαλιστικές δικλίδες. Αν παρ' όλα αυτά κάτι τέτοιο συμβεί, μόνο και μόνο για να διαχειριστούν την κρίση και να πάρουν σκληρότερα μέτρα, τότε θα έχουμε την πλήρη απαξίωση των αστικών ή όποιων πολιτικών δυνάμεων, η πολιτική κρίση θα γίνει ανεξέλεγκτη, επιταχύνοντας τις πολιτικές μετατοπίσεις και αλλαγές, ενισχύοντας τους αγώνες κλπ.

Σαν υπόθεση υπάρχει επίσης και μια καθαρά βοναпарτιστική κυβέρνηση, λίγο ως πολύ οικουμενικού χαρακτήρα, με επικεφαλής κάποια «προσωπικότητα» (μέσα ή έξω από τη Βουλή), χωρίς όμως πολύ διαφορετικές δυσκολίες και επιπτώσεις από την προηγούμενη περίπτωση. Άλλωστε και η κυβέρνηση Παπανδρέου και όσες αστικές κυβερνήσεις προκύψουν -ανεξάρτητα από το πως- από 'δω και πέρα στην εποχή Τρόικας, είναι κατεξοχήν βοναпарτιστικές, στα όρια των δικτατορικών μορφών διακυβέρνησης, μια που ουσιαστικά έχουν καταργηθεί ή έχουν γίνει ανίσχυροι ή ανενεργοί όλοι οι βασικοί αστικοί θεσμοί (Σύνταγμα, Βουλή, δημοκρατικά, πολιτικά δικαιώματα και ελευθερίες κλπ.)

Όσο η παγκόσμια οικονομία και ειδικά της ΕΕ βυθίζεται στην κρίση, τόσο περισσότερο η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού θα μεγαλώνει και η διαχείρισή της θα γίνεται αδύνατη. Ιρλανδία (το αλλοτινό υπόδειγμα ανάπτυξης των νεοφιλελευθέρων) και Πορτογαλία βρίσκονται στα πρόθυρα της χρεοκοπίας. Στο δρόμο της «διασωλήνωσης» βρίσκονται μια σειρά από χώρες, από την Βουλγαρία μέχρι την Βρετανία και τη Γαλλία. Με την κατάσταση που διαμορφώνεται και που η αντιστροφή και κυρίως η διαχείρισή της είναι για τα αστικά επιτελεία πιο δύσκολη κι από τον τετραγωνισμό του κύκλου, πέρα από το φόρτωμά της στις πλάτες των εργαζομένων και της νεολαίας, είναι ζήτημα αν το ευρώ -αλλά και η ίδια ΕΕ- θα μπορέσουν να αντέξουν. Αυτή η κατάσταση κρίσης και αδιεξόδου του καπιταλιστικού συστήματος καθημερινά συνειδητοποιείται από το ευρωπαϊκό προλεταριάτο και αυτό φαίνεται στις αυξανόμενες αντιστάσεις και στους αγώνες.

Μονάχα η οργανωμένη αντίσταση των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, με σκληρούς αγώνες μπορεί να ανατρέψει αυτή την κατάσταση. Να συντριψει τη χούντα κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ και ν' ανοίξει το δρόμο για μια άλλη διακυβέρνηση, δημοκρατική, ριζοσπαστική, σοσιαλιστική.

Ελπιδοφόρο το αποτέλεσμα της Εργατικής Αντεπίθεσης

Η δημοτική κίνηση Εργατική Αντεπίθεση -υποστηρίχθηκε από την ΟΚΔΕ- συμμετείχε στις εκλογές σε δυο δήμους: στο Γαλάτσι (Αθήνα), όπου πήρε 180 ψήφους και ποσοστό 0,83%, και σε Αμπελόκηπους-Μενεμένη (Θεσσαλονίκη), όπου πήρε 490 ψήφους και ποσοστό 2,43%, εκλέγοντας και έναν δημοτικό σύμβουλο. Και τα δύο αποτελέσματα είναι πολύ καλά και μπορούσαν να είναι ακόμα καλύτερα, αν η παρέμβαση και καμπάνια ήταν καλύτερες.

Η επιτυχία της Εργατικής Αντεπίθεσης οφείλεται στα παρακάτω.

Πρώτο, στο πρόγραμμά της:

- που αναδείκνυε καθαρά την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος,
- την ευθύνη των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων που μας οδήγησαν στην χρεοκοπία (ΠΑΣΟΚ-ΝΔ), τη χούντα Κυβέρνησης-Τρόικας, τους υποστηρικτές του Μνημονίου, τη σήψη και διαφθορά του πολιτικού συστήματος,
- που κατάγγελλε τον «Καλλικράτη» ως υλοποίηση του Μνημονίου σε Δήμους και Περιφέρειες, που ιδιωτικοποιεί δημόσιες υπηρεσίες και αγαθά, που τους μετατρέπει σε όργανα των νεοφιλελευθέρων κρατικών/κυβερνητικών πολιτικών και σε μέσα για την επιβολή νέων φόρων, τελών κλπ.
- που πρόβαλε μια άλλη λογική για τους ΟΤΑ, στηριγμένη στη ριζικά διαφορετική διαχείριση των πόρων τους, δίνοντας προτεραιότητα στην αλληλεγγύη, στο περιβάλλον, στον πολιτισμό κλπ.

- που πρότεινε άλλες δομές διοίκησης των δήμων, στηριγμένες σε μορφές αυτοοργάνωσης των κατοίκων, σε επιτροπές σε γειτονίες, χώρους δουλειάς, σχολεία. Ωστε να γίνουν οι δήμοι πραγματικά όργανα Τοπικής Αυτοδιοίκησης, μια ασπίδα απέναντι στη φτώχεια, την ανεργία, την εξαθλίωση, την ανασφάλεια, την ξενοφοβία και το ρατσισμό.

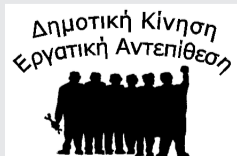
Δεύτερο, στη πολιτική πρόταση διεξόδου από την κρίση με:

- την άμεση διαγραφή του χρέους και την κατάργηση του Μνημονίου
- την απαγόρευση των απολύσεων, την προστασία μισθών και συντάξεων, της κοινωνικής ασφάλισης, της δημόσιας και δωρεάν υγείας και παιδείας
- την εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση των βασικών τομέων της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μεταφορές, εμπόριο κλπ.)

Τρίτο, στο σχέδιο αγώνων που πρότεινε:

- Αγώνες παντού, ενωτικούς στην δράση πάνω σ' ένα πρόγραμμα σωτηρίας των εργαζομένων.
 - Στήριξη των εργαζομένων στις δικές τους δυνάμεις. Καμιά εμπιστοσύνη στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και στις ρεφορμιστικές ηγεσίες.
 - Δημιουργία μορφών αυτοοργάνωσης παντού.
- Τέταρτο**, στην παρέμβαση που προσπάθησε να κάνει κτήμα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας αυτό το πρόγραμμα.

Η παρέμβαση της Εργατικής Αντεπίθεσης είναι ταυτόχρονα και ένα μεγάλο σχολείο για τους υποστηρικτές της, για την ΟΚΔΕ, που μπορεί να αξιοποιηθεί και σε άλλες παρεμβάσεις, εκλογικές ή στο κίνημα.

Το φοιτητικό κίνημα να μετατραπεί σε...

Γενική εξέγερση ενάντια σε Κυβέρνηση-Τρόικα

Με μεγάλη καθυστέρηση (περίπου ένα μήνα μετά τη συνάντηση των Δελφών) το Υπουργείο Παιδείας κατά τη διάρκεια της Συνόδου των Πρυτάνεων παρουσίασε τις θέσεις διαβούλευσης για την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Εκεί περιέχονται όλες οι βασικές θέσεις που είχαν τεθεί στη συνάντηση των Δελφών. Πολλά από τα αρχικά «σημεία διαλόγου» (βλ. ΕΠ Οκτωβρίου) εξειδικεύονται και αναλύονται, ενώ υπάρχουν και κάποια νέα, με κυριότερο την ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων των χαμηλότερων βαθμίδων των καθηγητών.

Οι θέσεις αμφισβητήθηκαν και προκάλεσαν αντιδράσεις στην ίδια τη Σύνοδο (η οποία διαχρονικά ήταν υπέρ των αντιδραστικών αλλαγών), στην καθηγητική κοινότητα και φυσικά στους φοιτητές. Ήδη οι σύγκλητοι των μεγαλύτερων πανεπιστημίων της χώρας (Αθηνών, ΕΜΠ, Θεσσαλονίκης, κα.) και δεκάδες τμήματα ΑΕΙ έχουν ταχθεί ενάντια στις αλλαγές και απορρίπτουν τις «θέσεις διαβούλευσης» ως βάση διαλόγου. Η Ομοσπονδία των Καθηγητών (ΠΟΣ-ΔΕΠ) ήδη έκανε 24ωρη προειδοποιητική απεργία στις 3/11, ενώ κάποιοι τοπικοί σύλλογοι πραγματοποίησαν 48ωρη απεργία στις 10-11 Νοεμβρίου.

Εξελίξεις υπάρχουν στους φοιτητές και το φοιτητικό κίνημα. Τον Οκτώβριο πραγματοποιήθηκαν δύο γύροι γενικών συνελεύσεων και πάρθηκαν αγωνιστικές αποφάσεις σε περίπου 30 συλλόγους σε όλη τη χώρα, με κοινά πλαίσια ακροαριστερών παρατάξεων (ΕΑΑΚ, Αγ. Κινήσεις, Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη) και της ΑΡΕΝ (από το χώρο του ΣΥΡΙΖΑ). Κυρίως αποφασίστηκαν μονοήμερες και διήμερες καταλήψεις, ενώ πραγ-

ματοποιήθηκαν διαδηλώσεις -χωρίς ιδιαίτερη μαζικότητα- σε όλες τις μεγάλες πόλεις. Στη διαδήλωση κατά τη διάρκεια της Συνόδου των Πρυτάνεων στο Ρέθυμνο συμμετείχαν πάνω από 1.000 φοιτητές, κυρίως από την Κρήτη και τη νότια Ελλάδα.

Τα αγωνιστικά πλαίσια υπερίσχυσαν στις περισσότερες συνελεύσεις, δεν έλειψαν όμως και περιπτώσεις που υπερψηφίστηκαν πλαίσια της κυβερνητικής ΠΑΣΠ και της ΔΑΠ.

Η στάση των παρατάξεων

Το κύριο θέμα συζήτησης ήταν οι προτάσεις του Υπουργείου Παιδείας, χωρίς βέβαια να λείπουν το Μνημόνιο, τα κυβερνητικά μέτρα, η μείωση της χρηματοδότησης για την παιδεία (ήδη φέτος 30-40%).

ΔΑΠ (Νέα Δημοκρατία): εμφανίζεται σε ελάχιστες συνελεύσεις και οι «θέσεις» της συμπυκνώνονται στο ότι για κανένα λόγο δεν πρέπει να ξαναγίνουν καταλήψεις και να χάσουμε μαθήματα.

ΠΑΣΠ (ΠΑΣΟΚ): αποκηρύσσουν μετά βδελυγμίας οποιαδήποτε σχέση με το ΠΑΣΟΚ και δηλώνουν αυτόνομη-ανεξάρτητη παράταξη(!), αντίθετοι στο Μνημόνιο και στις αλλαγές στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Λένε όμως ότι δεν είναι η σωστή ώρα για καταλήψεις...

ΠΚΣ (ΚΚΕ): σχεδόν σε όλες τις συνελεύσεις (ανεξαρτήτως μαζικότητας) καταγγέλλουν τους πάντες και τα πάντα, δηλώνουν ότι οι γενικές συνελεύσεις είναι μια εκφυλισμένη διαδικασία που γίνεται με οριακούς αριθμούς και επομένως η ΠΚΣ δεν μπορεί να συμμετέχει. Καλούν τους φοιτητές να στηρίζουν τις λεγόμενες «επιτροπές αγώνα» τους και το Μέτωπο Αγώνα Σπουδαστών (ΜΑΣ, ένα είδος φοιτητικού ΠΑΜΕ).

ΕΑΑΚ: σε κάποιες περιπτώσεις έχουν εμφανιστεί παρενέργειες από τα εσωτερικά τους προβλήματα (γεγονότα της Πάτρας, βλ. ΕΠ Οκτωβρίου). Θέτουν κυρίως το θέμα των προτάσεων του Υπουργείου Παιδείας, για τις οποίες όμως τονίζουν -για ακόμη μια φορά- παραπάνω απ' ό,τι πρέπει σημαία ελάσσοнос σημασίας. Φαίνεται να μην μπορούν να κατανοήσουν εντελώς την τομή που πραγματοποιείται στην τριτοβάθμια εκπαίδευση με τη μετατροπή της σε σούπερ μάρκετ μεταλκειακών σπουδών-υπηρεσιών. Στις τοποθετήσεις τους υπάρχει εκτενής αναφορά στο Μνημόνιο αλλά έχει εξαφανιστεί πλήρως η οικονομική κρίση, η οποία αναφέρεται μόνο μαζί με την χρεοκοπία ως... προφάσεις και πρόσχημα της κυβέρνησης για την επιβολή μέτρων.

Ως **Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη** προσπαθήσαμε για γενική συνέλευση σε όλους τους συλλόγους που παρεμβαίνουμε και συμμετείχαμε σε κοινά πλαίσια με ΕΑΑΚ, Αγωνιστικές Κινήσεις και ΑΡΕΝ. Θέσαμε εξίσου τα θέματα της οικονομικής κρίσης και του Μνημονίου με τις αλλαγές στην παιδεία, που άλλωστε είναι αξεδιάλυτα δεμένα. Προσπαθήσαμε να κάνουμε σαφές σε όλους τους τόνους ότι το Μνημόνιο και τα βάρβαρα μέτρα που το συνοδεύουν όχι μόνο δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα, αλλά όξυναν ακόμα περισσότερο την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού και ήδη για το 2011 σχεδιάζονται και άλλα μέτρα (ουσιαστικά άλλο ένα μνημόνιο). Ότι έχουμε μπει σ' έναν ατέρμονο κύκλο κατάρτησης

του βιοτικού επιπέδου και των δικαιωμάτων των εργαζομένων και της νεολαίας. Σ' αυτή τη βάση θέσαμε τις κυβερνητικές «προτάσεις» ως μια τομή σε σχέση με τις παλιότερες «μεταρρυθμίσεις» (βλ. πιο αναλυτικά στην ΕΠ Οκτωβρίου).

Οι φοιτητές έχουν να δώσουν στο κοντινό μέλλον μια τιτάνια μάχη ενάντια στην καταστροφή της δημόσιας παιδείας, το Μνημόνιο και τη χούντα που έχουν επιβάλει κυβέρνηση και Τρόικα. Όλες μας οι δυνάμεις πρέπει να δοθούν ώστε το φοιτητικό κίνημα να γίνει πυροδότης και αιχμή ενός ευρύτερου κινήματος, μιας εξέγερσης φοιτητών-μαθητών-εργαζομένων, που θα συγκρουστεί με την πολιτική του Μνημονίου και θα παλέψει για την πτώση της ιδιότυπης χούντας κυβέρνησης-Τρόικας. Βάζοντας βάσεις και για ακόμα μεγαλύτερους αγώνες, που θα φτάσουν μέχρι την επιβολή μιας ριζικά διαφορετικής διαχείρισης της κοινωνίας και της οικονομίας, κόντρα στον παραλογισμό και τη βαρβαρότητα του καπιταλισμού.

Μαθητές: Πρώτο «τεστ» κινητοποιήσεων

Από αρχές Σεπτέμβρη, ο πρωθυπουργός και η υπ. Παιδείας Διαμαντοπούλου έδωσαν το στίγμα των κυβερνητικών σχεδίων για την εκπαίδευση, επικεντρώνοντας στην τριτοβάθμια, χωρίς όμως ν' αφήνουν εκτός και τη δευτεροβάθμια. Παρόλο που οι ανακοινώσεις τους ήταν ένα νεοφιλελεύθερο παραλήρημα, χωρίς συγκεκριμένες προτάσεις, με γενικολογίες, ασάφειες και αντιφάσεις, εύκολα καταλάβαινε κανείς ότι πρόκειται για ένα σχέδιο πλήρως ευθυγραμμισμένο με την πολιτική της Τρόικας. Ένα σχέδιο μετάλλαξης της εκπαίδευσης σε σούπερ-μάρκετ, κομμένο και ραμμένο στις ανάγκες αποπληρωμής του χρέους, ουσιαστικά ένα μίνι μνημόνιο για την παιδεία.

Το περίφημο «νέο σχολείο» της Διαμαντοπούλου θα είναι το σχολείο της υποχρηματοδότησης, της εγκατάλειψης, των κατηργημένων ενιαίων αναλυτικών προγραμμάτων, όπου ο κάθε μαθητής θα επιλέγει το δικό του «πρόγραμμα σπουδών». Δεν χρειάζεται μεγάλη φαντασία για να καταλάβει κανείς ότι αυτή η «επι-

λογή» θα είναι σκληρότατα ταξική, με βάση τις οικονομικές δυνατότητες της κάθε οικογένειας.

Η παράδοση που θέλει τους μαθητές να ανοίγουν πρώτοι τον χορό των κινητοποιήσεων συνεχίστηκε και φέτος, μετά και τις ανακοινώσεις για την παιδεία και τις ελλείψεις καθηγητών στα σχολεία. Έτσι, τον Οκτώβριο εκατοντάδες λύκεια και γυμνάσια ήταν σε κατάληψη. Όμως οι μαθητές δεν μπόρεσαν να επικεντρώσουν άμεσα και πετυχημένα στα κεντρικά ζητήματα της εκπαίδευσης και του Μνημονίου, αν και το γενικότερο κλίμα ανασφάλειας, αγανάκτησης και οργής για το ζοφερό μέλλον που περιμένει τους νέους ήταν η αιτία των κινητοποιήσεων.

Υπήρξαν ωστόσο αρκετά ελπιδοφόρα δείγματα για μια ανασυγκρότηση του μαθητικού κινήματος, τόσο στα αιτήματα όσο και στην οργάνωση και τη μαχητικότητα των κινητοποιήσεων. Πχ. ο αγώνας των μαθητών στα Χανιά, όπου δημιουργήθηκαν και μορφές αυτοοργάνωσης (έστω σ' ένα πρώτο επίπεδο). Στην παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου, πε-

ρίπου 300 μαθητές ήρθαν σε σύγκρουση με τα ΜΑΤ και εν μέσω χειροκροτημάτων από γονείς και καθηγητές έσπασαν των κλειό των δυνάμεων καταστολής, διέκοψαν την παρέλαση και πραγματοποίησαν διαδήλωση στο κέντρο της πόλης, που κατέληξε σε καθιστική διαμαρτυρία. Στην Πάτρα, όπου ζητήθηκε από τους μαθητές να βάλουν χρήματα για να πληρωθεί το πετρέλαιο θέρμανσης, αυτοί αρνήθηκαν προχωρώντας σε καταλήψεις με τη στήριξη των γονιών τους!

Η Μαθητική Αντεπίθεση συμμετείχε πρώτη φορά σαν ομάδα σε μαθητικές κινητοποιήσεις. Στα σχολεία που παρεμβαίνουμε, προτείναμε να γίνουν συνελεύσεις και να συζητηθούν από τους μαθητές τα προβλήματά μας, ο τρόπος που θα κινητοποιηθούμε, ενώ προσπαθήσαμε να στρέψουμε τη συζήτηση στην καρδιά των προβλημάτων, στα μέτρα για την παιδεία αλλά και συνολικότερα στην πολιτική Μνημονίου-Τρόικας. Σε όλα τα σχολεία προτείναμε κατάληψη και διαδήλωση, ενώ βάλαμε και το θέμα της δημιουργίας Συντονιστικού Μαθητών στη

Θεσσαλονίκη. Κυκλοφορήσαμε προκήρυξη υπέρ των καταλήψεων και με τις θέσεις μας για την οργάνωση των αγώνων (αυτοοργάνωση, διαδηλώσεις και καταλήψεις, άνοιγμα στην κοινωνία), καθώς και τη δεύτερη εφημερίδα της ομάδας με ποικιλία θεμάτων για την εκπαίδευση, διάφορους εργατικούς αγώνες, νέα από τις κινητοποιήσεις στο εξωτερικό κ.

Η επίθεση κυβέρνησης-Τρόικας στη νεολαία αναμένεται να ενταθεί το επόμενο διάστημα, επιστρατεύοντας ακόμα περισσότερο την καταστολή και την ωμή βία. Οι μαθητές έδειξαν ότι βρίσκονται σε ετοιμότητα και αν αξιοποιήσουν την εμπειρία απ' αυτές τις πρώτες κινητοποιήσεις, αν ενωθούν με τους φοιτητές και τους εργαζόμενους και λύσουν τα χρόνια προβλήματα του μαθητικού κινήματος, μπορούν να δημιουργήσουν ένα κίνημα που θα αποτελέσει τον άξονα ακόμα και για μια γενικευμένη εξέγερση ενάντια στην κυβέρνηση.

Να μονιμοποιηθούν όλοι οι συμβασιούχοι του Υπουργείου Πολιτισμού

Την Τετάρτη 13/10, συμβασιούχοι του υπουργείου Πολιτισμού πραγματοποίησαν κατάληψη του αρχαιολογικού χώρου της Ακρόπολης, διαμαρτυρόμενοι για τη μη καταβολή των δεδουλευμένων τους, τη μη μονιμοποίηση και την επικείμενη απόλυσή τους το Νοέμβριο. Στις 5:00 το πρωί της επομένης, έκαναν την εμφάνισή τους δυνάμεις της αστυνομίας και των ΜΑΤ, με σαφή εντολή να «ανοίξει» για το κοινό ο αρχαιολογικός χώρος. Οι εργαζόμενοι, που βρίσκονταν μέσα από το προηγούμενο βράδυ, τις εμπόδισαν να σπάσουν το λουκέτο της κεντρικής πύλης, οπότε οι δυνάμεις καταστολής έσπασαν πλαινό συρματοπλέγμα και μπήκαν στο χώρο, κάνοντας εκτεταμένη χρήση χημικών και ασκώντας σωματική και λεκτική βία σε όποιον βρέθηκε μπροστά τους. Ξυλοκοπήθηκαν εργαζόμενοι-συμβασιούχοι του ΥΠΠΟ, έλληνες και ξένοι δημοσιογράφοι, με αποτέλεσμα να τραυματιστούν αρκετοί και να συλληφθεί ένας μόνιμος εργαζόμενος (αρχαιοφύλακας) της Ακρόπολης, ο οποίος οδηγήθηκε με χειροπέδες στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα.

Η πλειοψηφία των συμβασιούχων του υπουργείου Πολιτισμού είναι απλήρωτοι για αρκετούς μήνες. Αρκετοί έχουν να πληρωθούν για 22 ολόκληρους μήνες και περί τους 320 εργαζόμενους απολύονται στις αρχές Νοεμβρίου βάσει του ΠΔ 164/2004 του Παυλόπουλου. Το συγκεκριμένο προεδρικό διάταγμα θέσπισε το 24μηνιο, που

απαγορεύει σ' έναν εργαζόμενο να απασχολείται για περισσότερους από 24 μήνες με την ίδια ειδικότητα στον ίδιο φορέα, με κύριο στόχο να μην μπορεί να διεκδικήσει μονιμότητα. Για παράδειγμα, ένας εργαζόμενος με πτυχίο αρχαιολόγου δεν μπορεί μετά το πέρας των 24 μηνών να εργαστεί ξανά στο ΥΠΠΟ ως αρχαιολόγος. Πρόκειται για ωμή κατάργηση των σπουδών, του πτυχίου, των γνώσεων και της εμπειρίας των εργαζομένων.

Η νεοφιλελεύθερη πολιτική ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΕΕ-κεφαλαίου τα τελευταία 15 περίπου χρόνια όσον αφορά στις προσλήψεις στο δημόσιο τομέα, μείωσε τους μόνιμους διορισμούς αντικαθιστώντας τους με ελαστικές σχέσεις εργασίας (συμβασιούχοι, stage, ωρομίσθιοι κλπ.), δημιουργώντας στρατιές επισφαλών εργαζομένων, ομήρων των κυβερνήσεων. Τόσο η προηγούμενη κυβέρνηση της ΝΔ όσο και η σημερινή χούντα ΠΑΣΟΚ-Τρόικας έχουν "γραμμή" απόλυ-

σης όλων αυτών των εργαζομένων και χρησιμοποιούν αδίστακτα κάθε μέσο για να το πετύχουν (νόμους, προεδρικά διατάγματα, αστυνομική βία κλπ.). Πάντα στο όνομα της «σωτηρίας της χώρας», δηλαδή της αποπληρωμής του χρέους στους δανειστές-τοκογλύφους!

Με την ανεργία να καλπάζει και ακόμα πιο βάρβαρα μέτρα να ετοιμάζονται, η αντίσταση στις απολύσεις στο δημόσιο, η διεκδίκηση σταθερής και αξιοπρεπούς εργασίας για όλους, είναι μια ζήτημα ζωής και θανάτου για τους εργαζόμενους. Η υπεράσπιση του δικαιώματος στη δουλειά πρέπει να πάει μέχρι το τέλος, με σκληρούς ταξικούς αγώνες, με τους εργαζόμενους, τους ανέργους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία στον δρόμο. Μέχρι να ανατραπεί η χούντα του Μνημονίου και της Τρόικας και να φύγει αυτή η άθλια κυβέρνηση μαζί με κάθε επίδοξο συνεχιστή της.

Θάνατος αιγύπτιου αλιεργάτη εν ώρα εργασίας

Την τελευταία του πνοή άφησε το βράδυ της Τετάρτης 3 Νοεμβρίου ο αιγύπτιος αλιεργάτης στο Μαρμαρά Χαλκιδικής Ασσούρ Αλ Χινινί εν ώρα εργασίας. Είχε κατέβει από τις 11:30 με τη βάρκα για να τοποθετήσει τις λάμπες που χρησιμοποιούνται στο μάζεμα των ψαριών και αφού καθυστέρησε να επιστρέψει, ο συνάδελφός του πάνω στο καΐκι αντιλήφθηκε ότι έπαθε κάτι. Τον βρήκε νεκρό και κάλεσε ασθενοφόρο. Η Ιατροδικαστική Υπηρεσία Θεσσαλονίκης διαπίστωσε θάνατο από εγκεφαλικό, ενώ η Λιμενική Αρχή Νέων Μουδανιών έκανε μια τυπική προανάκριση πιστοποιώντας απλά τον θάνατό του. Ο εργοδότης του Γεώργιος Χόλης το μόνο που έκανε ήταν να πληρώσει τα αεροπορικά εισιτήρια για να σταλεί η σορός του άτυχου ψαρά στην πατρίδα του όσο το δυνατόν γρηγορότερα και να μην πάρει το θέμα διαστάσεις.

Αυτό που δεν ήθελε ο κ. Χόλης να μαθευτεί ήταν τα απάνθρωπα εξαντλητικά ωράρια με τα οποία δουλεύουν οι αιγύπτιοι ψαράδες. Το βράδυ είναι 8 με 10 ώρες συνολικά στη θάλασσα και την ημέρα για 2 και παραπάνω ώρες επισκευάζουν τα καΐκια και τα σύνεργα. Ήταν επίσης η ασφάλιση-κοροϊδία που τους παρέχει. Από το 2004 όλοι οι αλιεργάτες πέρασαν στον ΟΓΑ, ο οποίος δεν τους

καλύπτει ούτε καν πολλά βασικά φάρμακα, ενώ δεν πληρώνονται τους τέσσερις χειμερινούς μήνες που δεν έχουν δουλειά. Ο Αλ Χινινί είχε πρόβλημα με την υγεία του -είχε ξαναπάθει εγκεφαλικό πριν από πέντε χρόνια- και δεν είχε την επιλογή να φύγει, αφού είχε να ταΐσει οικογένεια με τρία παιδιά και έμενε στην Ελλάδα με Πράσινη Κάρτα. Δεν είναι ο μόνος: οι αλιεργάτες που τραυματίζονται, σκοτώνονται ή χάνονται στη θάλασσα φθάνουν κάθε χρόνο διψήφιο νούμερο. Για την επικίνδυνη αυτή εργασία δεν τους δίνονται ούτε τα μισά δεδουλευμένα, ενώ η σύμβαση εργασίας είναι ένα λευκό χαρτί που μετά την υπογραφή του αλιεργάτη το συμπληρώνει όπως θέλει ο εργοδότης.

Στη μεγάλη απεργία που κράτησε από τον περασμένο Ιανουάριο μέχρι τον Απρίλιο, οι αιγύπτιοι αλιεργάτες δεν κέρδισαν τα δεδουλευμένα τους. Δικαιώθηκαν όμως στα μάτια της ελληνικής κοινωνίας. Τώρα είναι η ώρα να ενωθούμε όλοι μαζί στον αγώνα ενάντια στη λαίλαπα του ΔΝΤ, για να προασπίσουμε τις ίδιες τις ζωές μας από το ξεζούμισμα των καπιταλιστών και τα «ατυχήματα»-δολοφονίες εργατών. **Γιατί τα αφεντικά μπορεί να μιλάνε για κέρδη και ζημιές - αλλά εμείς οι εργάτες πρέπει να μιλήσουμε για ανθρώπινες ζωές.**

Από την δράση μας

ΣΤΗΝ ΚΛΙΝΗ ΤΟΥ ΠΡΟΚΡΟΥΣΤΗ μισθοί και δαπάνες του Δημοσίου

Στο στόχαστρο του νέου κύματος κυβερνητικής επίθεσης μπαίνει πλέον όχι η «σπατάλη του δημοσίου» (όπως διαδίδουν) αλλά το ίδιο το κοινωνικό κράτος και οι δημόσιοι υπάλληλοι (μισθοί, μονιμότητα, εργασιακές σχέσεις κα.). Με το δήθεν «Ενιαίο» Μισθολόγιο που ετοιμάζεται, τα ΜΜΕ, πιστά όργανα κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ, έχουν στοχοποιήσει τους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων, όχι βέβαια για να σταματήσουν οι αδικίες, οι «ειδικοί λογαριασμοί» ή για να ενταχθούν όλα τα επιδόματα (γενικά ή κλαδικά) στους βασικούς μισθούς...

Ο στόχος τους είναι απλός και πολλαπλός:

α) Να ορίσουν, αρχικά για τους νεοεισερχόμενους και μετά για όλους, μισθούς οριακής επιβίωσης με δικαιολογία την εξίσωσή τους προς τα κάτω με τους μισθούς του ιδιωτικού τομέα. Αποσιωπούν βέβαια το γεγονός ότι οι μισθοί στον ιδιωτικό τομέα είναι ήδη στα όρια της πείνας (740 ευρώ μικτά) και συρρικνώνονται συνεχώς, κάτω από την πίεση της εργοδοτικής τρομοκρατίας και του εφιάτη της ανεργίας - και με την προετοιμαζόμενη κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων θα πέσουν ακόμα χαμηλότερα!

β) Να συνδέσουν μισθό-παραγωγικότητα (με βάση την αξιολόγηση) και να ανοίξουν το δρόμο για διαφορετικούς μισθούς ανά ειδικότητα/κατηγορία/τομέα. Επίσης, σύμφωνα με το Μνημόνιο για «σύνδεση αμοιβής-παραγωγικότητας», το κίνητρο απόδοσης (σήμερα 100 ευρώ) και αργότερα και άλλα κομμάτια του μισθού θα συνδεθούν με την αξιολόγηση.

γ) Να περικόψουν το μεγαλύτερο μέρος των επιδομάτων. Σύμφωνα με το Μνημόνιο, η μισθολογική δαπάνη στο δημόσιο πρέπει να μειωθεί κατά 2,7 δις ευρώ το 2011 και μέχρι 5 δις σε βάθος τριετίας. Προφανώς αυτά θα προκύψουν από δραστική περικοπή των προσλήψεων αλλά και περικοπή ή κατάργηση σχεδόν όλων των επιδομάτων στις διάφορες κατηγορίες δημοσίων υπαλλήλων. Τα μόνα που θα μείνουν άθικτα -ωστόσο «παγωμένα»- είναι το οικογενειακό επίδομα και τα επιδόματα θέσης. Και αυτά προς το παρόν. Ειδικότερα, τα επιδόματα εξωδρακτικής απασχόλησης (288 ευρώ μετά τις περικοπές, από 355 που ήταν πριν) και διδακτικής προετοιμασίας (85 ευρώ από 105) βρίσκονται στο στόχαστρο. Είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα καταργηθούν και στην καλύτερη περίπτωση ένα μικρό μέρος τους (όχι πάνω από 100-150 ευρώ) θα ενσωματωθεί στο βασικό μισθό, καθώς έχουμε το... ελάττωμα να «είμαστε πολλοί» και να «επιβαρύνουμε πολύ τον προϋπολογισμό».

Η κυβέρνηση, για να εμφανίσει μείωση του ελλείμματος, έχει προχωρήσει σε άτυπη στάση πληρωμών σε βασικές υποχρεώσεις του δημοσίου. Μεγαλύτερα θύματα η υγεία και η παιδεία, όπου η χρηματοδότηση των σχολικών επιτροπών μειώθηκε κατά το 1/3. Έτσι, τα περισσότερα σχολεία, ιδιαίτερα όσα έχουν χρέη από υποχρεώσεις στο παρελθόν, αδυνατούν να καλύψουν βασικές ανάγκες. Η κατάσταση θα χειροτερέψει το 2011, με την εφαρμογή του διαβόητου «Καλλικράτη», οπότε σε κάθε δήμο θα υπάρχουν μόνο δύο σχολικές επιτροπές, μία για την α'βάθμια και μία για την β'βάθμια εκπαίδευση (μόνο οι δήμοι με πάνω από 300.000 κατοίκους θα μπορούν να έχουν περισσότερες). Κάθε σχολείο θα παραδώσει τη διαχείρισή του στο δήμο. Με την τραγική οικονομική κατάσταση των περισσότερων δήμων, είναι βέβαιο ότι θα οδηγηθούμε σε κλείσιμο σχολείων ή σε επιβολή τοπικής φορολογίας και διδάκτρων για να μπορέσουν να λειτουργήσουν.

Δεν υπάρχει κανένας «Μεσσίας» που θα μας σώσει. Πρέπει ο καθένας και όλοι μαζί να καταπαιστούμε σοβαρά με την οργάνωση ενός μετώπου όλων των δημοσίων υπαλλήλων για να μην περάσει το νέο «φτωχολόγιο» - και ενός μετώπου με γονείς, μαθητές και όλη την κοινωνία για να σώσουμε τα σχολεία από την οικονομική κατάρρευση. Με μαζική συμμετοχή στις γενικές συνελεύσεις, με κοινές συνελεύσεις και δράσεις με τους γονείς, με επιτροπές αγώνα σε κάθε σχολείο, σύλλογο, περιοχή και συντονιστικά σε κάθε πόλη και πανελλαδικά, να οργανώσουμε έναν μαζικό και ανυποχώρητο αγώνα διαρκείας, με στόχο τη Γενική Απεργία Διαρκείας, για να ακυρωθούν τα βάρβαρα μέτρα, να διαγραφεί το χρέος, να φύγει η άθλια κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και η χούντα του Μνημονίου και της Τρόικας.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Κίνα

Εργατική άνοιξη στην καρδιά του “παγκόσμιου εργαστηρίου”

Περίληψη από άρθρο
του Ντανιέλ Σαμπάι στο
International Viewpoint

Μια σειρά συγκρούσεων και απεργιών από τον Μάιο ως τον Ιούνιο έχουν επηρεάσει μεγάλο αριθμό βιομηχανικών μονάδων στην Κίνα. Σ' αυτή τη χώρα, που το εργατικό δυναμικό είναι το μεγαλύτερο στον κόσμο και η οποία αποτελεί μια τεράστια αγορά, οι εργατικές κινητοποιήσεις είναι πολύ συχνές, αν και σπάνια τυγχάνουν της προσοχής των δυτικών ΜΜΕ. Σύμφωνα με το επίσημο κινέζικο περιοδικό «Outlook Weekly», 280.000 εργατικές κινητοποιήσεις έγιναν το 2008 και αυξήθηκαν κατά 30% το α' εξάμηνο του 2009.

Μια υποδειγματική απεργία

Το απεργιακό κύμα ξεκίνησε από το εργοστάσιο της Honda στο Foshan. Παρά την απόλυση των ηγετών της απεργίας και τις απόπειρες να διχαστεί η ηγεσία, οι εργαζόμενοι παρέμειναν ενωμένοι σ' όλη τη διάρκεια της 15νήμερης σύγκρουσης. Το 80% είναι σπουδαστές τεχνικών σχολών με επιχειρησιακές συμβάσεις εργασίας. Δεν προστατεύονται από την ισχύουσα εργατική νομοθεσία και οι μισθοί τους είναι πολύ χαμηλότεροι από άλλων εργαζομένων.

Η απεργία έδειξε την αποφασιστικότητά τους να επιβάλλουν αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας. Δε δίστασαν να ξεσκεπάσουν το μοντέλο ανάπτυξης που στηρίζεται στη φτηνή εργασία και την άγρια εκμετάλλευση, με τις επιχειρήσεις να πληρώνουν πολύ χαμηλούς μισθούς ενώ βγάζουν υπέρογκα κέρδη. Οι νεαροί εργαζόμενοι της Honda δεν κινητοποιήθηκαν για την καταβολή δεδουλευμένων ή την εφαρμογή δικαιωμάτων τους, όπως συμβαίνει συνήθως στην Κίνα, αλλά για να πάρουν πραγματικές αυξήσεις. Η απεργία υποχρέωσε τη Honda να σταματήσει για αρκετές μέρες την παραγωγή, να διαπραγματευτεί με εκπροσώπους των απεργών, να δεχτεί σημαντικές αυξήσεις στους μισθούς και βελτίωση των συνθηκών εργασίας.

Σαν επακόλουθο της εργατικής νίκης στη Honda, θυγατρικές επιχειρήσεις των Honda, Toyota, Mitsumi Electric, Nippon Sheet Glass, Atsumitec και πολλών άλλων ήρθαν αντιμέτωπες με κινητοποιήσεις και υποχρεώθηκαν να παραχωρήσουν αυξήσεις στους μισθούς. Σύμφωνα με τα ΜΜΕ, ορισμένες εταιρίες ή ακόμα και τοπικές αρχές προχώρησαν σε αυξήσεις μισθών πριν καν να αρχίσουν οι συγκρούσεις.

Τα σταφύλια της οργής

Περίπου 130 εκατομμύρια εσωτερικοί μετανάστες φεύγουν από την φτώχεια της υπαίθρου, αποτελώντας το μεγαλύτερο μέρος των ανειδίκευτων εργατών στις κινεζικές βιομηχανικές μεγαλουπόλεις ή στα μεγάλα αστικά κέντρα. Με το σύστημα Ηικου (πιστοποιητικό διαμονής), δεν θεωρούνται από τις αρχές ως εργάτες των πόλεων. Είναι «λαθραίοι» στην ίδια τους τη χώρα, χωρίς πρόσβαση σε δημόσιες υπηρεσίες ή κοινωνική προστασία. Τα παιδιά τους δεν μπορούν να παρακολουθούν το κρατικό σχολείο. Κερδίζουν λίγο παραπάνω από 200 δολάρια το μήνα, που δεν καλύπτουν ούτε τον πληθωρισμό.

Η τεράστια οικονομική ανάπτυξη ελάχιστα ωφέλησε τους εργαζόμενους. Οι κοινωνικές ανισότητες αυξήθηκαν ιδιαίτερα ανάμεσα στις πόλεις και την ύπαιθρο. Από το 1995 ως το 2004, το «κόστος εργασίας» τριπλασιάστηκε στις μεγάλες επιχειρήσεις, ενώ η παραγωγικότητα πενταπλασιάστηκε, οδηγώντας σε πτώση κατά 43% του κόστους εργασίας ανά μονάδα προϊόντος. Το μερίδιο του εργατικού εισοδήματος μειώθηκε κατά 10% μέσα σε 15 χρόνια, μειώνοντας και την κατανάλωση των νοικοκυριών.

Οι αρχές από την πλευρά τους καλοδέχονται τις αυξήσεις μισθών. Η κυβέρνηση χρειάζεται την αναζωογόνηση της εγχώριας κατανάλωσης, ώστε να αντισταθμίσει την επιβράδυνση των εξαγωγών. Η βελτίωση των συνθηκών ζωής συμβάλλει στη διατήρηση της πολιτικής σταθερότητας. Οι εργατικοί αγώνες των τελευταίων μηνών έγιναν σε ξένες εταιρίες, κυρίως γιαπωνέζικες, επιτρέποντας στην κυβέρνηση να επιρρίψει την ευθύνη για την εργατική οργή στις ξένες επιχειρήσεις και να ενισχύσει το εθνικό αίσθημα. Δεν φοβάται ότι οι αυξήσεις των μισθών θα μειώσουν την ελκτικότητα της χώρας. Το μισθολογικό κόστος στην Κίνα δεν αποτελεί το μοναδικό παράγοντα που εξηγεί τις ξένες επενδύσεις. Οι μέσοι μισθοί στην Ταϊλάνδη, τις Φιλιππίνες, το Βιετνάμ και την Ινδονησία είναι τώρα πια ακόμα χαμηλότεροι. Όμως, το κινέζικο «απόθεμα» εργατικού δυναμικού είναι ασύγκριτα μεγαλύτερο – και επιπλέον οι επιχειρήσεις μπορούν να μετεγκαθίστανται εύκολα στο εσωτερικό της κινέζικης επικράτειας, όπου η γη και οι μισθοί είναι φθηνότερα. Αυτή η αναδιοργάνωση τους επιτρέπει να ξεπεράσουν τη μείωση του εργατικού δυναμικού στις παράκτιες βιομηχανικές περιοχές. Ο βασικός λόγος που

οι περισσότερες εταιρίες επενδύουν στην Κίνα είναι οι τεράστιες δυνατότητες της αναπτυσσόμενης εγχώριας αγοράς, ιδιαίτερα μετά και την αύξηση των μισθών.

Ενίσχυση των εργατικών δικαιωμάτων

Η ανανεωμένη μαχητικότητα της εργατικής τάξης τροφοδοτείται και από το νέο νόμο «για τις συμβάσεις εργασίας», με κύριο στόχο να περιοριστούν οι εργοδοτικές καταχρήσεις στις απολύσεις και την μη πληρωμή δεδουλευμένων. Η κυβέρνηση ελπίζει ότι τώρα που υπάρχει ανάγκη για σταθερό εργατικό δυναμικό, η μεγαλύτερη προστασία της εργασίας θα μειώσει τον αριθμό των εργαζομένων που φεύγουν από τις επιχειρήσεις στη διάρκεια κάθε περιόδου λόγω των μη ικανοποιητικών μισθών.

Περισσότερο επωφελήθηκαν από το νόμο οι πιο μορφωμένοι και εξειδικευμένοι εργαζόμενοι, κυρίως οι νέοι, που προσβλέπουν σε μια αξιοπρεπή ζωή στα μεγάλα αστικά κέντρα. Γι' αυτό και οι πρόσφατες εργατικές νίκες θα επηρεάσουν πιθανότατα σημαντικά την κοινωνική κατάσταση. Η κυβέρνηση ελπίζει ότι η άνοδος των μισθών θα κατευνάσει τις κοινωνικές εντάσεις, δεν αποκλείεται όμως οι απεργίες να εξαπλωθούν.

Στον αγώνα στη Honda, εντυπωσιακή ήταν η σαφής απόρριψη από τους απεργούς του επίσημου συνδικάτου, της «Πανκινεζικής Ομοσπονδίας Συνδικάτων», που ελέγχεται από το ΚΚΚ. Οι εκπρόσωποί της, που λειτούργησαν ως απεργοσπάστες και ένθερμοι συνεργοί της αστυνομίας, αμφισβητήθηκαν ευρύτατα. Σε τρία τουλάχιστον εργοστάσια της Honda, οι απεργοί διεκδικήσαν το δικαίωμα να εκλέξουν δικούς τους εκπροσώπους και να αναδιοργανώσουν το συνδικάτο τους. Σε ιδιαίτερα δύσκολες συνθήκες, αυτή η ικανότητα αυτοοργάνωσης υπήρξε αξιοθαύμαστη, καλλιεργώντας την ανάπτυξη μιας νέας συνείδησης της εργατικής τάξης.

Οι συγκρούσεις επικεντρώθηκαν μέχρι τώρα στην οικονομία και οι αρχές παραμένουν σε επαγρύπνηση, φοβούμενες την πιθανότητα να μετατραπούν σε ευρεία πολιτική αμφισβήτηση. Πολύ πιο δύσκολο στο μέλλον η κυβέρνηση θα καταφέρει να ελέγξει τους αγώνες μέσω της Ομοσπονδίας Συνδικάτων. Οι νέες γενιές εργαζομένων έδειξαν ότι είναι έτοιμες να οργανωθούν συλλογικά και να απαιτήσουν το μερίδιό τους από τους καρπούς της ανάπτυξης.

στον κόσμο...

ΧΙΛΗ

Πάνω από 1.500 εργαζόμενοι του ορυχείου Collahuasi (έχει το τρίτο μεγαλύτερο απόθεμα χαλκού στον κόσμο και καλύπτει το 33% των παγκόσμιων εξαγωγών) προχώρησαν σε απεργία διαρκείας από τις 4/11 απαιτώντας αύξηση των μισθών και των δαπανών για κοινωνική ασφάλιση, υγεία, παιδεία. Στις διαπραγματεύσεις με τη διοίκηση της εταιρείας ξεκαθάρισαν ότι θα συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις μέχρι να ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους (οι τοπικές αρχές διέδιδαν ψέματα ότι το ορυχείο λειτουργεί κανονικά) και διαδήλωσαν μαζί με τις οικογένειές τους στην κοντινότερη πόλη του Ικουίκε των Άνδεων.

ΜΕΞΙΚΟ

Οι φτωχοί αγρότες των κοινοτήτων της Παπάντλα κατηγορήσαν τον δήμαρχο και τη δημοτική του παράταξη (που εκλέγησαν πριν από ενάμιση μήνα) γιατί δεν υλοποίησαν καμία από τις προεκλογικές τους δεσμεύσεις, οι οποίες είχαν καταγραφεί επίσημα ενώπιον συμβολαιογράφου και ήταν: ανακατασκευή του 30 χιλιομέτρων αυτοκινητόδρομου προς το Rancho Playa, μείωση των τιμών των εισιτηρίων (που είναι απαγορευτικές για τους εξαθλιωμένους αγρότες, δηλ. το 80% του πληθυσμού), κατασκευή σχολείων, κλινικών κα. 300 διαδηλωτές του Κινήματος Πολιτών Serafin Olarte έστησαν ένα γάιδαρο στην είσοδο του δημαρχείου και απαιτήσαν από τον δήμαρχο να τον καβαλήσει και να φύγει, αλλά ο τελευταίος κλείστηκε στο γραφείο του. Οι διαδηλωτές πέταξαν αυγά στο δημαρχείο και μετά από λαϊκή συνέλευση προχώρησαν στη δημιουργία νέου αυτόνομου δήμου.

ΙΡΛΑΝΔΙΑ

Στις 3/11 πραγματοποιήθηκε στο Δουβλίνο διαδήλωση 40.000 φοιτητών - η μεγαλύτερη εδώ και 50 χρόνια - ενάντια στα σχέδια του κυβερνώντος κόμματος Fianna Fail να αυξήσει τα διδάκτρα στα πανεπιστήμια στα 3.000 ευρώ. Έτσι η κυβέρνηση θέλει να συγκεντρώσει 80 εκ. ευρώ (το δημόσιο χρέος ξεπερνά τα 500 δις). Το κεντρικό σύνθημα της διαδήλωσης, που καλέστηκε από την συνομοσπονδία Ένωση Φοιτητών Ιρλανδίας (USI), ήταν «Εκπαίδευση, όχι μετανάστευση» και συμμετείχαν φοιτητές απ' όλη τη χώρα. Η διαδήλωση μετατράπηκε σε ολοήμερη καθιστική διαμαρτυρία μπροστά στη Βουλή και στο Υπ. Οικονομικών. Στο τέλος της ημέρας, 50 ακροαριστεροί φοιτητές προσπάθησαν να καταλάβουν το υπουργείο και ξυλοκοπήθηκαν άγρια από τα ΜΑΤ, που εμπόδισαν ακόμα και το ασθενοφόρο με τους τραυματισμένους.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Η κυβέρνηση αποφάσισε για ακόμα μια φορά να αποθηκεύσει 123 τόνους ραδιενεργών αποβλήτων σε ανενεργό αλατωρυχείο κοντά στο Γκορλέμπεν της βόρειας Γερμανίας. Τα πυρηνικά απόβλητα μεταφέρθηκαν με τρένο από τη Γαλλία και μετά οδικώς προς το Γκορλέμπεν, υπό την προστασία 16.500 αστυνομικών επί μια ολόκληρη εβδομάδα. Η μεταφορά εμποδίστηκε από διαδηλωτές, που μπλόκαραν συνεχώς το τραίνο εισβάλλοντας στις γραμμές και το κονβόι των φορτηγών. Στις 6 Νοεμβρίου, 20.000 εργαζόμενοι και νέοι διαδήλωσαν στο Γκορλέμπεν - και την επόμενη μέρα περίπου 4.000. Όλη τη νύχτα της επομένης γίνονταν αιφνιδιαστικοί έφοδοι των διαδηλωτών και συγκρούσεις με την αστυνομία, όπου κήκε ένα περιπολικό, τραυματίστηκαν 12 διαδηλωτές και συνελήφθησαν 16. Αν και η Μέρκελ δήλωσε πως «θα εφαρμοστεί ο νόμος», μάλλον θα ξανασκεφτεί σοβαρά μια νέα μεταφορά πυρηνικών αποβλήτων!

Βρετανία: Έκρηξη εργατικών-φοιτητικών κινητοποιήσεων

Η κυβέρνηση συνασπισμού Συντηρητικών και Φιλελεύθερων, αμέσως μετά την άνοδο της στην εξουσία τον περασμένο Μάιο, ανακοίνωσε ένα πρώτο πακέτο περικοπών, ενώ τον Ιούνιο κατέθεσε προϋπολογισμό «έκτακτης ανάγκης» με μέτρα ενάντια στο βιοτικό επίπεδο

Εργαζόμενοι, φοιτητές και φτωχά λαϊκά στρώματα βρίσκονται σε αναβρασμό. Τα μέτρα σημαίνουν ουσιαστικά την κατάργηση κάθε «κράτους πρόνοιας» και των κοινωνικών δαπανών. Σε μια κοινωνία που τα τελευταία τριάντα χρόνια έχει χτυπηθεί ανελέητα από τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές, θα είναι το τελειωτικό χτύ-

ποι τομείς- κλειδιά: οι εργαζόμενοι στον υπόγειο σιδηρόδρομο και το BBC, οι πυροσβέστες, οι εργαζόμενοι και οι φοιτητές των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων.

Η εργοδοσία στον υπόγειο σιδηρόδρομο του Λονδίνου ανακοίνωσε την περικοπή 1.800 θέσεων εργασίας, που θα έχει επιπτώσεις στην ποιότητα των υπηρεσιών και την ασφάλεια. Οι εργαζόμενοι έχουν ήδη πραγματοποιήσει τρεις 24ωρες απεργίες, η τελευταία εκ των οποίων ήταν ιδιαίτερα επιτυχημένη και σχεδόν παρέλυσε τον υπόγειο. Οι εργοδότες προσπάθησαν να σπάσουν τις απεργίες με απειλές και απεργοσπάστες, αλλά οι εργαζόμενοι τις περιφρούρησαν αποτελεσματικά.

Σε ένδειξη αλληλεγγύης κατά τη διάρκεια μιας 24ωρης απεργίας των πυροσβεστών, σημαντικός αριθμός αγωνιστών εργαζομένων αρνήθηκε να δουλέψει, παρόλο που το συνδικάτο αρνήθηκε να τους καλύψει. Με τις νέες περικοπές, η επιχειρησιακή ικανότητα της πυροσβεστικής υπηρεσίας -σε μια από τις μεγαλύτερες πόλεις του κόσμου και διεθνές ιμπεριαλιστικό κέντρο- βρίσκεται κυριολεκτικά στον αέρα. Οι πυροσβέστες πραγματοποίησαν δύο απεργίες, αντιμετωπίζοντας τις εργοδοτικές απειλές, τις απεργοσπαστικές προσπάθειες και την αστυνομική καταστολή. Καθώς όμως προετοιμάζονταν για μια

48ωρη απεργία στις 5 και 6 Νοεμβρίου, το συνδικάτο τους υπαναχώρησε στις υποσχέσεις των εργοδοτών για προσφυγή σε διαιτησία και ανακάλεσε την απεργία. Η ακύρωση της απεργίας έδωσε ξεκάθαρα το πλεονέκτημα στους εργοδότες, καθώς η διαιτησία δεν δεσμεύει με κανέναν τρόπο την εργοδοσία, πήγε πίσω τον αγώνα και εξόργισε τους πυροσβέστες.

Στις 5 και 6 Νοεμβρίου, ωστόσο, οι δημοσιογράφοι του BBC πραγματοποίησαν 48ωρη απεργία σε όλη τη χώρα, διαμαρτυρόμενοι για το πάγωμα των συντάξεων. Είχαν προηγηθεί πολύμηνες κινητοποιήσεις με το ίδιο ζήτημα. Ανακοινώθηκε νέα απεργία για τις 15 και 16 Νοεμβρίου.

Μεγάλος αναβρασμός επικρατεί σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, ιδιαίτερα όμως στους φοιτητές μετά την ανακοίνωση των περικοπών στις κρατικές επιχορηγήσεις και της κατακόρυφη αύξηση των διδάκτρων. Η συμμετοχή τους στις διαδηλώσεις στις 20 Οκτωβρίου ήταν πολύ μεγάλη και έδειχνε τι θα ακολουθούσε. Στις 10 Νοεμβρίου οργανώθηκε στη Βρετανία η μεγαλύτερη φοιτητική πορεία όλων των εποχών, καθώς 50 χιλιάδες φοιτητές κατέβηκαν στους δρόμους, διαδήλωσαν, κατέλαβαν τα γραφεία των Συντηρητικών και συγκρούστηκαν με την αστυνομία.

Η εργατική τάξη της Βρετανί-

ας βρίσκεται σ' ένα κρίσιμο σημείο. Στην πλειοψηφία τους τα συνδικάτα δεν είναι πρόθυμα να οργανώσουν την αντίσταση και αντεπίθεση των εργαζομένων, παρά τις αγωνιστικές διαθέσεις τόσο των εργαζομένων όσο και των νέων και των φτωχών στρωμάτων. Χαρακτηριστικό είναι ότι ανακοινώθηκε γενική απεργία ενάντια στα μέτρα για τις... 26 Μαρτίου! Οι εργαζόμενοι θα πρέπει να στραφούν σ' εκείνες τις ταξικές δυνάμεις που στο κέντρο της πολιτικής τους έχουν την υπεράσπιση των εργατικών δικαιωμάτων, ανασυγκροτώντας τα σωματεία τους, αποσπώντας τα από τον έλεγχο των συμβιβασμένων ή και αστικοποιημένων ηγεσιών, ακόμα και δημιουργώντας νέα όπου αυτό είναι απαραίτητο. Παρά τα σκληρά χτυπήματα που έχει δεχτεί το εργατικό κίνημα στην Βρετανία και το ιστορικά χαμηλό επίπεδο πολιτικοποίησής του, ίσως δεν είναι καθόλου μακριά η ώρα που η βαρβαρότητα της κρίσης και της καπιταλιστικής επίθεσης θα δώσει νέο κουράγιο και πνοή στους εργάτες και νέους της χώρας, ξαναφέροντας στο προσκήνιο τις παραδόσεις της ηρωικής απεργίας των ανθρακωρύχων στη δεκαετία του '80, το απεργιακό κύμα των τελών της δεκαετίας του '70, ακόμα και οδηγώντας σε μια επανάληψη της μεγάλης γενικής απεργίας του 1926.

των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Πρόσφατα ανακοίνωσε και ένα τετραετές σχέδιο μείωσης του δημοσιονομικού ελλείμματος από το 11% του ΑΕΠ στο 2%, με περικοπές κοινωνικών δαπανών, κατάργηση 500 χιλιάδων θέσεων εργασίας στο δημόσιο τομέα και επιβολή φόρων ύψους 30 δις λιρών. Είναι το σκληρότερο σχέδιο λιτότητας στη Μ. Βρετανία από τη δεκαετία του '30. Πρόθεση της κυβέρνησης είναι να το εφαρμόσει από τον Απρίλιο του 2011.

πημα στο βιοτικό επίπεδο των πλατιών μαζών, εξαπλώνοντας μια πρωτοφανή φτώχεια και ανέχεια.

Απεργίες, διαδηλώσεις και διαμαρτυρίες ξεπηδούν σχεδόν αυθόρμητα. Στις 20 Οκτωβρίου, ταυτόχρονα με την ανακοίνωση των μέτρων, πραγματοποιήθηκαν μεγάλες κινητοποιήσεις σε πάνω από 20 πόλεις, όπου εργαζόμενοι, φοιτητές, νέοι, συνδικάτα και κόμματα διαδήλωσαν την αντίθεση τους στην κυβερνητική πολιτική. Τέσσερις όμως είναι

Εκλογές στη Βραζιλία

Φτώχεια και Ανάπτυξη με «Εργατική» Σφραγίδα

Στις εκλογές στις 31/10, η υποψηφία του Εργατικού Κόμματος (PT) Ντίλμα Ρουσέφ εκλέχθηκε στην προεδρία με ποσοστό 56%. Το PT εξασφαλίζει μια άνετη πλειοψηφία στη Βουλή (402 έδρες σε σύνολο 513) και προβάδισμα στη Γερουσία (59 από τις 81 έδρες), όπου πάντα ήταν μειοψηφία.

Με την εκλογή της Ρουσέφ, η κυβέρνηση και προσωπικά ο απερχόμενος πρόεδρος Λούλα κάνουν μια επίδειξη δύναμης, μιας και οδήγησαν μια εντελώς άγνωστη υποψηφία στο ανώτερο αξίωμα της χώρας και κατάφεραν μια βαριά ήττα στη δεξιά αντιπολίτευση, που βγαίνει πολύ αποδυναμωμένη από τις εκλογές.

Η επιτυχία του PT οφείλεται κυρίως στο ότι η οικονομική κρίση δεν επηρέασε ιδιαίτερα έντονα την βραζιλιάνικη οικονομία, που διατηρεί υψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης (ακόμα και του επιπέδου του 7%). Με τα αποθεματικά που είχαν συσσωρευτεί πριν το ξέσπασμα της κρίσης και με μια πολιτική μείωσης των επιτοκίων, η κυβέρνηση κατάφερε να περιορίσει τις επιπτώσεις της κρίσης. Οι μεγάλες επιχειρήσεις πραγματοποιούν τεράστια κέρδη, επιτρέποντας και μικρές παραχωρήσεις όπως κάποιες αυξήσεις στους μισθούς, οδηγώντας σε

μια ισχυρή υποστήριξη της κυβέρνησης και επιτρέποντάς της να διατηρήσει μια πολιτική «συνεργασίας των τάξεων», ελέγχοντας με τους συμμάχους της τα μεγάλα συνδικάτα, εργατικές και φοιτητικές οργανώσεις (CUT, UNE) και το μαζικό κίνημα.

Η βραζιλιάνικη οικονομία έχει πλέον εξελιχθεί σε μια από τις σημαντικές παγκοσμίως, κερδίζοντας όλο και καλύτερες θέσεις στον παγκόσμιο καταμερισμό της εργασίας. Το κράτος κατέχει το 48% των μετοχών της Petrobras, που είναι η τρίτη παγκοσμίως εταιρεία από άποψη κεφαλαιοποίησης (δεύτερη η Microsoft και πρώτη η πετρελαϊκή Exxon Mobil), την ίδια στιγμή που πρέπει να κατέβουμε μόλις στην 12η θέση για να βρούμε την πρώτη ευρωπαϊκή εταιρεία (Nestle). Η Petrobras εξελίσσεται στον μεγαλύτερο εξαγωγέα πετρελαίου στην Κίνα και εξαπλώνει την δραστηριότητα της στις αναδυόμενες αγορές της ΝΑ Ασίας. Αλλά δεν είναι η μόνη. Η εξορυκτική Vale Do Rio Doce, με 64 θυγατρικές και 52.000 εργαζομένους σε 20 χώρες, ανακοίνωσε επενδύσεις ρεκόρ της τάξης των 20 δις δολ για το 2011, στην προσπάθεια της να καταστεί η μεγαλύτερη εταιρεία εξόρυξης στον κόσμο. Το χρηματιστήριο του Σάο Πάολο είναι πλέον μια αγορά της τά-

ξης των 17,8 δις δολαρίων, περισσότερο από τα χρηματιστήρια Λονδίνου, Νέας Υόρκης και της αγοράς Nasdaq μαζί.

Η Βραζιλία έχει καταστεί ο κύριος εμπορικός εταίρος της Κίνας. Ενώ οι εξαγωγές προς τις ΗΠΑ μειώθηκαν κατά 37,8% το 2009, οι εξαγωγές προς την Κίνα αυξήθηκαν κατά 62,7%. Οι δύο χώρες συνδέονται επίσης με μια σειρά συμφωνιών, συμπεριλαμβανομένης της παραγωγής αεροσκαφών (η κατασκευάστρια εταιρεία είναι η τρίτη παγκοσμίως στον κλάδο), με κοινές σινοβραζιλιάνικες επιχειρήσεις, με το δορυφορικό πρόγραμμα Κίνας-Βραζιλίας και άλλα διαστημικά προγράμματα συνεργασίας.

Σε μια χώρα όπου το 30% του πληθυσμού ζει στην φτώχεια και ένα 10% στην απόλυτη φτώχεια, όπου κοντά στο 35% του πληθυσμού έχει περάσει πείνα τουλάχιστον μια φορά στη ζωή του (στη συνείδηση του πληθυσμού υπάρχει ένας βαθύτατος φόβος να ξαναπέσει σ' αυτή την εξαθλίωση), οι «κοινωνικές πολιτικές» δεν ανταποκρίνονται στις πραγματικές ανάγκες. Πολιτικές όπως το σχέδιο Bolsa Familia (*) δημιουργούν μια αίσθηση ότι τα πράγματα καλυτερεύουν, ενώ στην πραγματικότητα μόνο το 3% του ΑΕΠ δίνεται για την εκπαίδευση και το 3,4% για την

υγεία. Αντίθετα με την επίσημη προπαγάνδα, που προσπαθεί με ζήλο να σχηματίσει την εικόνα ότι «η Βραζιλία είναι μια χώρα για όλους», η κοινωνική ανισότητα παραμένει μια από τις υψηλότερες στον κόσμο, παρά την βελτίωση κάποιων από τους επίσημους δείκτες.

Τα μεγάλα προβλήματα, κοινωνικά και πολιτικά, περιμένουν ωστόσο στη γωνία. Ας μην ξεχνάμε ότι παλιότερες δεκαετίες υπανάπτυξης και ιμπεριαλιστικής εκμετάλλευσης χωρών όπως η Βραζιλία, τις έχει κληροδοτήσει με πληθώρα άλυτων οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων. Η ενίσχυση του βραζιλιάνικου καπιταλισμού (όπως και άλλων «αναδυόμενων» χωρών), αν και θεαματική, μπορεί κάλλιστα να αποδειχτεί ανεπαρκής ή να φτάσει πολύ αργά για να τα λύσει. Ιδιαίτερα αν έχουμε μια νέα χειροτέρευση της διεθνούς κρίσης, οπότε ακόμα και οι ισχυρές κυβερνήσεις του PT και η πολιτική τους της «ταξικής συνεργασίας» θα δοκιμαστούν σκληρά.

(*) Το Bolsa Familia είναι κομμάτι του κυβερνητικού προγράμματος «Μηδενική Πείνα». Παρέχει οικονομική βοήθεια σε οικογένειες, φτωχούς και άπορους, υπό την προϋπόθεση ότι τα παιδιά τους πάνε σχολείο και εμβολιάζονται.

Εργατικός έλεγχος στις τιμές Αυξήσεις στους μισθούς

■ Στέφανος Ιωαννίδης

Συνεχίζουμε και σε αυτό το φύλλο τη σειρά άρθρων της Εργατικής Πάλης πάνω σε βασικά ζητήματα ενός προγράμματος σωτηρίας από την κρίση.

Από το 2009 αλλά ειδικά από τον Μάιο του 2010 και μετά, εργαζόμενοι, συνταξιούχοι, νέοι, λαϊκά στρώματα και μετανάστες έχουν υποστεί μια άνευ προηγουμένου μείωση στα εισοδήματά τους. Είτε άμεση (μειώσεις ή πάγωμα μισθών-συντάξεων, κατάργηση ή μείωση επιδομάτων, κατάργηση δώρων Χριστουγέννων και Πάσχα), είτε έμμεση (αύξηση φορολογίας και ΦΠΑ, έκτακτες εισφορές, αύξηση τιμολογίων δημόσιων υπηρεσιών, άνοδος τιμών, ιδιωτικοποίηση παιδείας-υγείας κα.). Όλα αυτά δίχως να υπολογίζει κανείς τη χειροτέρευση του βιοτικού επιπέδου λόγω της πλήρους εγκατάλειψης των υποδομών της χώρας, αλλά και το τεράστιο οικονομικό κόστος που φέρνει για τη λαϊκή οικογένεια ο «Καλλικράτης». Ενώ οι άνεργοι, υποαπασχολούμενοι και αδήλωτοι εργαζόμενοι, που αυξάνονται διαρκώς από τη συνέχιση της οικονομικής κρίσης και την εμφανή αποτυχία του ακραίου νεοφιλελευθερισμού του Μνημονίου, αντιμετωπίζουν πλέον άμεσο πρόβλημα επιβίωσης.

Γι' αυτό ένα πρόγραμμα σωτηρίας από την κρίση πρέπει να έχει ως βασικό άξονα την άνοδο του βιοτικού επιπέδου μέσω της αύξησης των μισθών και συντάξεων και της καταπολέμησης της ακρίβειας.

Μισθοί, Συντάξεις, Επίδομα Ανεργίας

Αν και η παραγωγικότητα της εργασίας (με την έννοια της σχέσης «απόδοση/κόστος εργασίας») στην Ελλάδα είχε αγγίξει το 2009 το 95% του μέσου όρου της ΕΕ, οι μισθοί στην Ελλάδα είναι από τους χαμηλότερους στην ΕΕ. Οι μέσες ετήσιες αποδοχές στην Ελλάδα ήταν περίπου 28.500 ευρώ το 2009, ενώ στην χρεοκοπημένη Ιρλανδία ήταν 45.000 ευρώ(!) και ο μέσος όρος στην ΕΕ των 16 ήταν 40.000 ευρώ. Μόνες χώρες με μικρότερες μέσες ετήσιες αποδοχές ήταν η Κύπρος, η Σλοβενία και η Πορτογαλία.

Τα νούμερα αυτά είναι ήδη πολύ μακριά από την πραγματικότητα. Αφενός γιατί το Μνημόνιο και σειρά βάρβαρων μέτρων έχουν ήδη φέρει ριζική μείωση των εργατικών μισθών. Αφετέρου γιατί οι μέσοι όροι αποκρύπτουν τις τεράστιες μισθολογικές ανισότητες: μια μικρή ελίτ ανώτερων και ανώτατων στελεχών απολαμβάνει παχυές αμοιβές, που ενώ ανεβάζουν το μέσο όρο των «μισθών», αποκρύ-

πτουν στην πραγματικότητα τη συμμετοχή αυτών των «χρυσών παιδιών» στα κερδή. Κι αυτό χωρίς να υπολογίζονται τα άπαιχτα προνόμια και παροχές που αυτοί απολαμβάνουν σε χρήμα ή σε είδος εκτός του «μισθού» τους!

Στην αντίπερα όχθη, στον ιδιωτικό τομέα οι μισοί εργαζόμενοι κερδίζουν λιγότερα από 1.090 ευρώ το μήνα και άλλοι περίπου 250.000 εργαζόμενοι αμείβονται με τα κατώτατα ημερομίσθια/μισθούς (33 ευρώ κατώτατο ημερομίσθιο, 740 ευρώ κατώτατος μισθός). Ο βασικός μισθός στην Ελλάδα είναι σχεδόν ο μισός απ' ό,τι σε Αγγλία, Γαλλία, Ολλανδία, Βέλγιο, Ιρλανδία, Λουξεμβούργο.

Αυτός ο βασικός μισθός στον ιδιωτικό τομέα όχι μόνο είναι κυριολεκτικά ένας μισθός πείνας και φτώχειας, που αναγκάζει τους εργαζόμενους να αναζητούν δεύτερες και τρίτες δουλειές, αλλά ταυτόχρονα συγκρατεί και παρασύρει προς τα κάτω και όλους τους υπόλοιπους μισθούς, δηλαδή στο δημόσιο και αυτούς των ειδικευμένων εργαζόμενων. Έτσι, ο μέσος ετήσιος μισθός στο σύνολο του ιδιωτικού τομέα είναι περίπου 20.000 ευρώ. Στο δημόσιο τομέα (πλην ΔΕΚΟ) είναι μεν σημαντικά μεγαλύτερος, αλλά αποτελείται στο μεγαλύτερο μέρος του από επιδόματα, που πρόκειται να περικοπούν ή να καταργηθούν άμεσα (ο βασικός μισθός στο δημόσιο τομέα είναι μόλις 711 ευρώ).

Ενώ οι ασφαλιστικές εισφορές στην Ελλάδα είναι από τις υψηλότερες στις χώρες του ΟΟΣΑ, οι συντάξεις βρίσκονταν μόλις στο 55% του μέσου όρου της Ευρωζώνης. 6 στους 10 συνταξιούχους (πλην ΟΓΑ) έπαιρναν σύνταξη κάτω από 600 ευρώ το μήνα. Για τους περίπου 850.000 συνταξιούχους του ΟΓΑ, η μέση σύνταξη ήταν περίπου 413 ευρώ. Όλα αυτά πριν από τη λαίλαπα του Μνημονίου!

Τέλος, οι άνεργοι, που το 2011 θα ξεπεράσουν το 1 εκατομμύριο (20%

του εργατικού δυναμικού!), λαμβάνουν -μόνο όσοι το δικαιούνται- επίδομα ανεργίας ύψους μόλις 454 ευρώ για έναν χρόνο. Την ίδια στιγμή, οι άνεργοι στη Γαλλία λαμβάνουν 990 ευρώ για σχεδόν τρία χρόνια, ενώ στη Γερμανία στο επίδομα ανεργίας των 627 ευρώ προστίθενται και άλλα 375 ευρώ ως επίδομα νοικίου, καθώς και η αποπληρωμή τυχόν στεγαστικού δανείου από το κράτος.

Ακρίβεια-Φόροι

Ο πληθωρισμός έχει φτάσει σχεδόν στο 6%, είναι δηλαδή υπερδιπλάσιος του μέσου όρου στην ΕΕ των 27 και υπερτριπλάσιος του μέσου όρου στην ΕΕ των 16. Τα επίσημα νούμερα δεν αποτυπώνουν την δραματική έκρηξη των τιμών τα τελευταία χρόνια και η οποία συνεχίζεται. Ο επίσημος πληθωρισμός συνυπολογίζει πολλά προϊόντα που καθόλου δεν αποτελούν κομμάτι της εργατικής και λαϊκής κατανάλωσης, δίνοντας έτσι μια στρεβλή εικόνα.

Μεταξύ Ιουνίου 2009 και Ιουνίου 2010, η αύξηση του ΦΠΑ σε αλκοολούχα ποτά και καπνό έχει επιβαρύνει το σχετικό κόστος του οικογενειακού προϋπολογισμού κατά 19%. Διόδια, αύξηση τελών κυκλοφορίας και αύξηση του κόστους πετρελαίου και βενζίνης έχουν επιβαρύνει το οικογενειακό κονδύλι για μετακινήσεις κατά 18%. Η αύξηση της τιμής του πετρελαίου θέρμανσης και των τιμολογίων του νερού, του ρεύματος και των κοινοχρήστων έχουν αυξήσει τις σχετικές δαπάνες κατά 8% μέσα σε ένα έτος (στοιχεία του Ελλ. Κέντρου Καταναλωτών).

Είναι πασίγνωστο ότι σε χώρες με πολύ μεγαλύτερους μισθούς από την Ελλάδα, οι τιμές βασικών προϊόντων είναι πολύ μικρότερες. Οι πολυεθνικές πουλάνε τα ίδια ακριβώς προϊόντα στην Ελλάδα ως και 50% ακριβότερα απ' ό,τι σε άλλες χώρες. Το ίδιο κάνουν και οι ελληνικές επιχειρή-

σεις. Επίσης, αλυσίδες σούπερ μάρκετ ίδιων συμφερόντων κοστολογούν τα ίδια ακριβώς εμπορεύματα (συχνά και με τις ίδιες συσκευασίες) πολύ πιο ακριβά στην Ελλάδα απ' ό,τι σε άλλες χώρες.

Τέλος, οι πρόσθετοι έμμεσοι φόροι του 2011 (πχ. αύξηση συντελεστή από 11% στο 13%) εκτινάσσουν το κόστος διαβίωσης. Μιλώντας και πάλι για την «προ-Μνημονίου» εποχή, η φορολόγηση των μισθωτών στην Ελλάδα ήταν στο μέσο όρο της Ευρωζώνης, ενώ των κερδών μόλις στο μισό του αντίστοιχου μέσου όρου!

1.400 Ευρώ Βασικός Μισθός Εργατικός Έλεγχος στις Τιμές

Η κάθετη μείωση του βιοτικού επιπέδου δεν θα σταματήσει εδώ. Ενόψει και των νέων βάρβαρων μέτρων κυβέρνησης-Τρόικας, εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα, για να επιβιώσουμε με όρους του 21^{ου} αιώνα και όχι με όρους δουλοπάροικου, πρέπει να παλέψουμε για:

- **Αυξήσεις μισθών και συντάξεων, με στόχο τα 1.400 ευρώ κατώτερο βασικό μισθό για όλους**
- **Επίδομα ανεργίας ίσο με το βασικό μισθό, δίχως προϋποθέσεις και για όλο το διάστημα ανεργίας**
- **Εργατικό έλεγχο στις τιμές, στον πληθωρισμό και στον ΦΠΑ**
- **Κατάργηση του ΦΠΑ στα είδη πρώτης ανάγκης και λαϊκής κατανάλωσης**
- **Μειώσεις στα τιμολόγια ύδρευσης, ρεύματος, τηλεφώνου, συγκοινωνιών**

Αυτά τα αιτήματα πρέπει να παλευτούν από σωματεία και επιτροπές εργαζομένων, ανέργων, γειτονιών. Η διαπίστωση των προβλημάτων ή μια απλή διαμαρτυρία δεν θα ρίξει τις τιμές. Απαιτείται η ενεργητική συμμετοχή του εργαζόμενου λαού στον έλεγχο του κόστους ζωής.

Όταν κράτος και επιχειρηματίες μας λένε ότι «δεν υπάρχουν χρήματα» ή μας χλευάζουν με δήθεν «συμφωνίες συγκράτησης των τιμών» και «κοινωνικές προσφορές» φιλανθρωπικού τύπου, θα πρέπει να απαιτήσουμε το άνοιγμα των λογιστικών βιβλίων και όλων των «μισθικών» των επιχειρήσεων, δημόσιων και ιδιωτικών. Έτσι ώστε να αποκαλύπτονται τα πραγματικά κέρδη, οι άσκοπες σπατάλες, οι μισθοί των «χρυσών παιδιών», οι μίζες και η κακοδιαχείριση. Όταν για το 2011 και 2012 οι μισθοί στην Ελλάδα υποτίθεται ότι θα αυξάνονται με βάση το μέσο ευρωπαϊκό(!) πληθωρισμό, οι

> συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Η ουγγρική επανάσταση του 1956

■ Γιάννης Χαλάς

Το φθινόπωρο του 1956 οι Ούγγροι εργάτες εξεγέρθηκαν ενάντια στο σταλινικό καθεστώς που είχε επιβληθεί στη χώρα από τη γραφειοκρατία της Σοβιετικής Ένωσης. Η εξέγερση, που πνίγηκε στο αίμα από τα ρωσικά τανκς, ήταν η σημαντικότερη αντιγραφειοκρατική πολιτική επανάσταση στην ανατολική Ευρώπη.

Μετά την τελική νίκη του Κόκκινου Στρατού κατά της χιτλερικής Γερμανίας το 1945, δημιουργήθηκε στην Ουγγαρία ένα γραφειοκρατικά εκφυλισμένο εργατικό κράτος, απόλυτα ελεγχόμενο από τη Μόσχα. Με επικεφαλής τον Ματίας Ράκοζι, οι Ούγγροι σταλινικοί χρησιμοποίησαν ωμή καταστολή για να στερεώσουν την εξουσία τους, με στημένες δίκες, εκτελέσεις και μαζικές εκκαθαρίσεις μέσα στο κομμουνιστικό κόμμα. Οι εργάτες δεν είχαν καθόλου πολιτικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες. Η Σοβιετική Ένωση επέβαλε στην Ουγγαρία υπέρρογκες πολεμικές αποζημιώσεις, όπως και στις άλλες ανατολικές χώρες των οποίων η ηγεσία είχε ταχθεί στο πλευρό της Γερμανίας στον πόλεμο. Επιπλέον, οι σταλινικοί λεηλάτησαν κυριολεκτικά την παραγωγική βάση των χωρών αυτών, ξηλώνοντας ακόμα και ολόκληρα εργοστάσια και μεταφέροντάς τα σε σοβιετικό έδαφος. Επέβαλαν το σταχανοβισμό, δηλαδή τη δουλειά με το κομμάτι και την πάση θυσία επίτευξη των «νορμών» παραγωγής, καταπνίγοντας την πρωτοβουλία και τη δημιουργικότητα των εργατών. Στην ύπαιθρο, επέβαλαν με τη βία τις κολεκτίβες, όπου οι αγρότες έπρεπε να υπακούουν τους γραφειοκράτες που στέλνονταν να τις διαχειριστούν. Την ίδια στιγμή, οι μισθοί και οι κοινωνικές παροχές παρέμεναν σε

άθλια επίπεδα. Οι εργάτες προχωρούσαν συχνά σε αυθόρμητες ενέργειες παθητικής αντίστασης, προφασίζόμενοι μαζικά ασθένεια ή σαμποτάροντας τους ρυθμούς παραγωγής.

Μετά το θάνατο του Στάλιν το 1953, στα πλαίσια της «αποσταλινοποίησης» που προωθούσε η νέα γραφειοκρατική ηγεσία του Νικίτα Χρουστσόφ, ο Ράκοζι απομακρύνθηκε προσωρινά και η νέα κυβέρνηση του Ίμρε Νάγκι παραχώρησε κάποιες ελευθερίες, που όμως κρίθηκαν «υπερβολικές» από τη Μόσχα, με αποτέλεσμα την καθάρωση του Νάγκι. Ωστόσο, η μερική χαλάρωση του καθεστώτος επέτρεψε τη δημιουργία ενώσεων φοιτητών και διανοουμένων, οι οποίες διεκδικούσαν λογοτεχνικές και πολιτικές ελευθερίες και στιγμάτιζαν την οικονομική και κοινωνική κατάσταση της Ουγγαρίας, παίζοντας σημαντικό ρόλο στην ιδεολογική προετοιμασία της εξέγερσης. Το Σεπτέμβριο του 1956 άρχισαν να σχηματίζονται εργατικές επιτροπές, με αιτήματα τη δημοκρατική λειτουργία των συνδικάτων και την καθιέρωση του εργατικού ελέγχου στις αποφάσεις της διεύθυνσης. Η κύρια ένωση των διανοουμένων υιοθέτησε τα εργατικά αιτήματα, πρόσθεσε πολιτικά αιτήματα όπως απομάκρυνση του Ράκοζι από το κόμμα, ελεύθερες εκλογές και ισότητα στις σχέσεις με τη Σοβιετική Ένωση και κάλεσε σε διαδήλωση στις 23 Οκτώβρη 1956 στη Βουδαπέστη. Η πορεία κατευθύνθηκε προς την πλατεία του κοινοβουλίου. Εργάτες που γύριζαν από τη δουλειά τους και κόσμος από τις γειτονιές πύκνωνε συνεχώς τις γραμμές της. Όταν οι διαδηλωτές πληροφορήθηκαν ότι η κυβέρνηση είχε καταγγείλει τη διαδήλωση ως «ενέργεια κατά της δημοκρατίας και της εξουσίας της εργατικής

^ 1956: Τα ρωσικά τανκς στην Βουδαπέστη

τάξης», αποφάσισαν να συνεχίσουν προς το κτήριο του ραδιοφώνου, για να απαιτήσουν τη μετάδοση των αιτημάτων τους. Το κτήριο φυλασσόταν από τη μισητή αστυνομία του καθεστώτος, την ΑΒΟ. Κάποιοι από τους αστυνομικούς άνοιξαν πυρ.

Τα νέα για τη σφαγή διαδόθηκαν αστραπιαία σε όλη τη Βουδαπέστη. Οι εργάτες των εργοστασίων όπλων φρόντισαν για τον εξοπλισμό του κόσμου που έβγαине στους δρόμους. Η κυβέρνηση κινητοποίησε μονάδες στρατού, όμως η συντριπτική πλειοψηφία των φαντάρων αρνήθηκε να πυροβολήσει, πολλοί μάλιστα παρέδιδαν τα όπλα τους στους διαδηλωτές. Μπροστά στο αδιέξοδο, οι σταλινικοί επανέφεραν στην πρωθυπουργία τον Νάγκι, που από την προηγούμενη θητεία του είχε σημαντικό λαϊκό έρεισμα. Ο Νάγκι προσπάθησε να κατευνάσει τη λαϊκή οργή με ραδιοφωνικό μήνυμα, παράλληλα όμως ζήτησε τη βοήθεια των Ρώσων. Τις μέρες που ακολούθησαν, οι Ούγγροι εργάτες πολέμησαν μέχρι θανάτου με τα ρωσικά τανκς, πολλές φορές με γυμνά χέρια και αυτοσχέδιες βόμβες. Γρήγορα οι μάχες εξαπλώθηκαν σε ολόκληρη τη χώρα. Κηρύχτηκε γενική απεργία και παντού δημιουργήθηκαν εργατικά συμβούλια. Οι εργάτες εξοπλίστηκαν, οργάνωσαν πολιτοφυλακές και ανέλαβαν μόνοι τους τη διαχείριση της παραγωγής. Σε αρκετές περιοχές οι αγρότες κατέλαβαν τις κολεκτίβες. Στις 26 Οκτώβρη, το εθνικό συμβούλιο των συνδικάτων διατύπωσε το πρόγραμμα της επανάστασης, με κύρια σημεία τις αυξήσεις μισθών, τη διαχείριση της παραγωγής από τα εργατικά συμβούλια, την αποχώρηση των ρωσικών στρατευμάτων, τη συμμετοχή αντιπροσώπων των εργατών και της νεολαίας στην κυβέρνηση και τη δημιουργία μόνιμης εργατικής πολιτοφυλακής.

Μετά από μια σύντομη ανάπαυλα, η σταλινική ηγεσία αποφάσισε να πνίξει στο αίμα την εξέγερση. Η προπαγάνδα που απευθυνόταν στους στρατιώτες του Κόκκινου Στρατού τους έλεγε ότι καλούνταν να κατα-

στείλουν μια «φασιστική εξέγερση». Οι στρατηγοί χρησιμοποιούσαν σχεδόν αποκλειστικά τα τανκς για να αποφύγουν οποιαδήποτε φυσική επαφή των φαντάρων με τους εξεγερμένους. Η ηρωική αντίσταση του ουγγρικού προλεταριάτου συνεχίστηκε απελπισμένα για αρκετές μέρες. Οι δολοφόνοι του Κρεμλίνου απήγαγαν και εκτέλεσαν τον Νάγκι και όσους δεν ήταν της απολύτου εμπιστοσύνης τους και εγκατέστησαν μια κυβέρνηση-μαριονέτα με επικεφαλής τον Γιάνος Καντάρ.

Οι σταλινικοί δεν είχαν άλλη επιλογή, καθώς η εξάπλωση της εξέγερσης στην ίδια τη Σοβιετική Ένωση ήταν καθαρά ζήτημα χρόνου. Με τον ηρωικό αγώνα τους, οι Ούγγροι εργάτες ξεσκέπασαν την κάλπικη «μεταρρύθμιση» του σταλινισμού που επιχείρησε ο Χρουστσόφ. Απέδειξαν ότι οι εργάτες της ανατολικής Ευρώπης μπορούσαν να εξαπολύσουν την πολιτική επανάσταση και να αποσπασουν από τους γραφειοκράτες τη διαχείριση της παραγωγής και την πολιτική εξουσία. Αυτό που έλειπε για να τους οδηγήσει στη νίκη ήταν πραγματικά επαναστατικά κόμματα και μια επαναστατική Διεθνή, που θα οργάνωνε την εξέγερση σε όλη την ανατολική Ευρώπη και θα εξασφάλιζε την αλληλεγγύη των εργατών των δυτικών χωρών.

< συνέχεια από την προηγούμενη σελίδα

Εργατικός έλεγχος στις τιμές - Αυξήσεις στους μισθούς

εργαζόμενοι και τα νοικοκυριά θα πρέπει να είναι σε θέση να ελέγξουν και να αποδείξουν ότι τα νούμερα του πληθωρισμού που ανακοινώνουν οι κρατικές υπηρεσίες είναι επίτηδες ψεύτικα. Θα πρέπει να υπολογίζουν το κόστος ζωής με βάση τα προϊόντα και τις ποσότητες που πραγματικά καταναλώνουν. Όταν επιχειρήσεις, μεσάζοντες και σούπερ μάρκετ κάνουν συμφωνίες κάτω από το τραπέζι για να υψώσουν τις τιμές και να αντισταθμίσουν τη μείωση της ζήτησης, πρέπει να απαντάμε με το αίτημα καθιέρωσης ανώτατων ορίων στις τιμές βασικών προϊόντων, αφαιρώντας στην πράξη το «δικαίωμα» τους να κερδοσκοπούν πάνω σ' αυτά.

Συνεταιρισμοί και επιτροπές παραγωγών και καταναλωτών θα πρέπει σε τοπικό επίπεδο να αρνηθούν τα κέρδη των κάθε είδους μεσαζόντων-παρασίτων, προσφέροντας και αγοράζοντας τα αναγκαία εμπορεύματα σε χαμηλές τιμές. Επιτροπές κατοίκων, εργαζομένων και καταναλωτών θα πρέπει διαρκώς να επαγρυπνούν, να διαμαρτύρονται ενάντια σε αυξήσεις, να επιβάλλουν προσιτές τιμές στα προϊόντα.

Αυτό το πρόγραμμα μπορεί να εφαρμοστεί μόνο με δυναμικές και μαζικές κινητοποιήσεις και μόνο αν αγκαλιαστεί στην πράξη από όσους πλήττονται άμεσα από τις πολιτικές του Μνημονίου και τα ακόμα πιο άγρια μέτρα που άμεσα πρόκειται να ακολουθήσουν.

ΗΠΑ

Ακροδεξιά σκουπίδια νίκησαν τον Ομπάμα

Από την πρώτη μέρα εκλογής του Ομπάμα πριν από δύο χρόνια ήταν βέβαιο ότι δεν θα ικανοποιούσε τις υψηλές προσδοκίες που είχε δημιουργήσει τότε στον αμερικάνικο λαό, αλλά και σε αρκετά κομμάτια των λαϊκών μαζών σ' ολόκληρο τον πλανήτη, σε σχέση με την εφαρμογή μιας «άλλης πολιτικής» ριζικά αντίθετης απ' αυτή της κλίκας του Μπους. Η απομυθοποίηση του Ομπάμα άρχισε αμέσως σχεδόν σε όλα τα επίπεδα. Στον πόλεμο σε Ιράκ και Αφγανιστάν με την ένταση των μαχών, των σφαγών και του αριθμού των αμερικανών στρατιωτών στο Αφγανιστάν και την εξάπλωση των συγκρούσεων στο Πακιστάν. Στην εσωτερικό των ΗΠΑ, με την ανεργία να παραμένει στο 9,6%, τις απολύσεις να αυξάνονται, τις συνεχείς κατασχέσεις υποθηκωμένων κατοικιών, που δημιουργούν εκρηκτικό κλίμα, και τη μείωση των αποδοχών εκατομμυρίων αμερικανών, οδηγώντας 45 εκατομμύρια (το 15% του πληθυσμού) κάτω από το όριο της φτώχειας. Ενώ ξοδεύτηκαν δισεκατομμύρια για να σωθεί το χρηματοπιστωτικό σύστημα, το

μα την ευρεία νίκη το 2008 (νέοι, αφροαμερικανοί, γυναίκες, φτωχά λαϊκά στρώματα), στις πρόσφατες εκλογές έδειξε αδιαφορία και απάθεια, αφού ακριβώς αυτά τα στρώματα υπέφεραν περισσότερο από την ύφεση και την οικονομική πολιτική του Ομπάμα. Αυτό ακριβώς επέτρεψε στους Ρεπουμπλικάνους να πλειοψηφήσουν στη Βουλή και να περιορίσουν την πλειοψηφία των Δημοκρατικών στη Γερουσία. Ελέγχοντας μάλιστα τη Βουλή, οι Ρεπουμπλικάνοι δεν φαίνονται διατεθειμένοι για καμία συναίνεση. Διακηρύττουν ότι δεν θα επιτρέψουν στον Ομπάμα να εφαρμόσει κανένα από τα «μεταρρυθμιστικά» του σχέδια (για την κλιματική αλλαγή, τους μετανάστες, τη φορολογία υψηλών εισοδημάτων) αλλά και θα καταργήσουν τις μεταρρυθμίσεις στην υγεία και την ασφάλιση (το μόνο πεδίο που μπορεί να θεωρηθεί ότι η θητεία του έχει κάποια θετικά στοιχεία)!

Αυτό το πολιτικό θράσος των Ρεπουμπλικάνων στηρίζεται και στο ακραία συντηρητικό κίνημα με το όνομα Tea Party (Κόμμα του Τσαγιού), ένα ρεύμα που διογκώνε-

μία, τον κατηγορούν ότι το «πακέτο διάσωσης» ήταν η μεγαλύτερη ληστεία που έγινε ποτέ σε βάρος των φορολογούμενων και απαιτούν να σταματήσει αμέσως η εφαρμογή οποιουδήποτε μέτρου πλήττει τα μεγάλα εισοδήματα ή ευνοεί, έστω και οριακά, τους μη προνομιούχους (όπως η μεταρρύθμιση στην υγεία). Ακραίοι εκπρόσωποι του κινήματος επιδίδονται σε κηρύγματα ενάντια στις δημόσιες δαπάνες και υπέρ της κατάργησης των υπουργείων Ενέργειας και Παιδείας, ενώ άλλοι διατείνονται ότι για όλα φταίνε οι μετανάστες και η απομάκρυνση της Αμερικής από τα χριστιανικά ήθη! Αυτά τα σκουπίδια του αμερικάνικου συντηρητισμού φαίνεται ότι έχουν σημαντική επιρροή στο Ρεπουμπλικάνικο Κόμμα, τουλάχιστον σε επικοινωνιακό επίπεδο. Κατάφεραν να εκτοπίσουν πολλούς επίσημους υποψηφίους των Ρεπουμπλικάνων από το χρίσμα του βουλευτή ή του γερουσιαστή και να επιβάλλουν τους δικούς τους υποψηφίους, ενώ απειλούν να πάρουν και το χρίσμα για τις προεδρικές εκλογές του 2012.

Αυτή η εξέλιξη, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι οι τελευταίες εκλογές ήταν οι δαπανηρότερες ενδιάμεσες όλων των εποχών, με τα οικονομικά συμφέροντα να δίνουν λυσσαλέα μάχη για να εξασφαλίσουν τον έλεγχο του Κογκρέσου (ξόδεψαν 4 δις δολάρια), δείχνει ότι στις ΗΠΑ έχουμε μια συσπείρωση όλων των υπερσυντηρητικών και αντιδραστικών στοιχείων της αμερικάνικης δεξιάς και μια προσπάθεια λίγων δισεκατομμυριούχων και επιχειρηματικών ομίλων να αλώσουν τα σώματα λήψης αποφάσεων. Ασφαλώς το «λάδωμα» υποψηφίων από τους καπιταλιστές ως μέσο πολιτικού ελέγχου δεν είναι κάτι καινούργιο για τις ΗΠΑ, όπου η ανάδειξη στην πολιτική ανέκαθεν αποτελούσε πανάκριβη υπόθεση, απαιτώντας ιδιαίτερες σχέσεις με επιχειρήσεις και λόμπυ. Σ' αυτές τις εκλογές, οι υποψήφιοι για τη Βουλή συγκέντρωσαν από δωρεές κατά μέσο όρο 1,14 εκατ. δολάρια, ενώ για τη Γερουσία 7,4 εκατ. δολάρια.

Πέραν της άμεσης χρηματοδότησης, προσφέρονται χρήματα σε ομάδες, που διοχετεύονται στον προεκλογικό αγώνα με τηλεοπτική και ραδιοφωνική διαφήμιση. Μέσω αυτής της «εξωτερικής χρηματοδότησης», όπως την απο-

καλούν οι μεγάλοι χορηγοί, ιδίως από την Γουόλ Στριτ, τη φαρμακοβιομηχανία και την ενέργεια, η προεκλογική καμπάνια έχει μετατραπεί σε μια αρένα όπου όλα επιτρέπονται, μέχρι και οι προσωπικές επιθέσεις εναντίον μη αρεστών υποψηφίων! Για παράδειγμα, η ομάδα American Crossroads (πίσω από την οποία βρίσκεται ο υπεύθυνος στρατηγικής του Μπους) έχει πάρει 2 εκ. δολάρια από την Chief Oil and Gas και τον ιδιοκτήτη των ξενοδοχείων Omni. Η πρώτη έχει ενοχληθεί από τη θέση των Δημοκρατικών για μέτρα κατά της κλιματικής αλλαγής και ο δεύτερος θέλει να διατηρήσει το δικαίωμά του να πληρώνει ψίχουλα στους καθαριστές των ξενοδοχείων του! Η ομάδα εστιάζει στις μάχες στην Γερουσία και έχει συγκεντρώσει 52 εκατομμύρια για «αρνητική προπαγάνδα» κατά των δημοκρατικών υποψηφίων. Αυτό το «πολιτικό χρήμα» είναι το ύστατο μέσο της «επιχειρηματικής Αμερικής» για να εγκαθιδρύσει μια νέου τύπου δικτατορία.

Το Κόμμα του Τσαγιού και η πλήρης εξαχρείωση των ανθρώπων του πλούτου ασφαλώς δεν επηρεάζουν μόνο το εσωτερικό των ΗΠΑ. Ήδη η ενίσχυση των Ρεπουμπλικάνων θα έχει επιπτώσεις τόσο στους πολέμους στο Αφγανιστάν και το Ιράκ, όσο και στη Μέση Ανατολή, όπου ενισχύεται το Ισραήλ. Αλλά ίσως το πιο επικίνδυνο είναι η επαναφορά του ενδεχόμενου της επίθεσης στο Ιράν. Δεν είναι λίγοι αυτοί που συμβουλεύουν τον ίδιο τον Ομπάμα να ανατρέψει το πολιτικό σκηνικό ενόψει των εκλογών του 2012, με μια επιθετική ενέργεια που θα ξαναφέρει τους συντηρητικούς ψηφοφόρους στο Δημοκρατικό Κόμμα! Βλέποντας όμως και λίγο πιο μακριά, ίσως το Κόμμα του Τσαγιού να αναδείξει μια ηγεσία στις ΗΠΑ πολύ πιο επιθετική και δικτατορική ακόμα κι απ' αυτή των γερακιών του Μπους, απειλώντας τον πλανήτη με νέα ματοκυλίσματα.

νομοσχέδιο για την φορολόγηση των μεγάλων εισοδημάτων έμεινε στις καλένδες και ο «πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία» καλά κρατεί, απορροφώντας δισεκατομμύρια για να συντηρηθούν στρατεύματα και καθεστώτα στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν.

Δεν είναι λοιπόν καθόλου παράξενο που η μεγάλη δεξαμενή ψηφοφόρων που έδωσε στον Ομπά-

ται στο εσωτερικό του Ρεπουμπλικάνικου Κόμματος και αποστασιοποιείται από την μη δημοφιλή περίοδο Μπους, επιχειρώντας να εμφανιστεί σαν «φορέας ελπίδας και αλλαγής». Πρόκειται για ανώτερα λευκά μεσοαστικά στρώματα, που χρηματοδοτούνται από μεγιστάνες μεγαλοβιομήχανους και ιδιοκτήτες ισχυρών ΜΜΕ. Αξιοποιώντας ακριβώς την αποτυχία της πολιτικής Ομπάμα στην οικονο-